

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej

DZIAŁ WIEDZY O REGIONIE

ul. Wyzwalców 12

21-500 Biała Podlaska

tel. 83 341 64 52

regionalia@mbp.org.pl

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXIV

Marzec 2015

Nr 3



ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62

TEL. 25 644-21-95; FAX 25 644-87-44

WYDAWNICTWO DIECEZJI SIEDLECKIEJ "UNITAS"

08-110 SIEDLCE - SZKOLNA 22

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXIV

Marzec 2015

Nr 3

EPISKOPAT POLSKI

DOKUMENTACJA MAŁŻEŃSKA PRZYGOTOWYWANA W POLSKIEJ MISJI KATOLICKIEJ W ANGLII I WALII (PMK)

1. Kompetencja co do przygotowania dokumentacji małżeńskiej:

Gdy przynajmniej jedno z narzeczonych należy do Lokalnej Polskiej Misji Katolickiej w Anglii i Walii przygotowanie do małżeństwa łącznie ze spisaniem Protokołu Kanonicznego Badania Narzeczonych powinno odbyć się w Lokalnej Polskiej Misji Katolickiej. Dokumentacja jest wtedy przesyłana do Biura Centralnego Polskiej Misji Katolickiej gdzie dokumenty są sprawdzane, odpowiednie pozwolenia i dyspensy wydane przez Wikariusza dla Polaków w Anglii i Walii, łącznie z uznaniem stanu wolnego narzeczonych. Dokumenty przesyłane są do odpowiedniej Kurii która przesyła je do parafii ślubu po udzieleniu *NIHIL OBSTAT*.

Niestety Księża Proboszczowie zmuszają narzeczonych do spisywania Protokołów Kanonicznego Badania Narzeczonych w Polsce mimo, iż narzeczeni mieszkają w Anglii od wielu lat, z całkowitym pominięciem polskiej parafii w Anglii do której narzeczeni należą lub żądając od polskich księży pracujących w PMK wystawienia licencji, której księża nie mogą udzielić.

Czasem stawiane są wymagania, by dokumentację małżeńską przesyłać bezpośrednio do parafii ślubu z pominięciem Kurii, gdyż jest to zdaniem Księży 'strata czasu'.

W tym roku spotkaliśmy się z przypadkami w których Księża Proboszczowie przygotowywali sami dokumentację małżeńską związków mieszanych a nawet *Disaparitas Cultus* bez odwoływania się do Kurii i błogosławili związki małżeńskie bez pozwolenia na małżeństwo mieszane czy dyspensy od różnicy religii.

Mieliśmy do czynienia nawet z przypadkami w których Księża Proboszczowie w Polsce błogosławili małżeństwa pomimo, iż nieochrzczona strona była po ślubie cywilnym i rozwodzie.

Były przypadki gdy Księża Proboszczowie zapewniali narzeczonych z których jedna strona była nieochrzczona i po związku cywilnym, iż nie ma żadnych przeszkód do zawarcia małżeństwa sakramentalnego, na rok przed ślubem. Dopiero, gdy Ksiądz Proboszcz żądał przywiezienia Licencji od Księdza z Anglii na krótko przed ślubem, sprawa wyszła na jaw i ślub musiał być odwołany.

2. Zapowiedzi

Księża Proboszczowie parafii ślubu w Polsce często żądają, by wygłosić zapowiedzi w Anglii. Oczekują także, iż dokumenty małżeńskie danej pary narzeczonych dotrą do parafii ślubu w terminie pozwalającym na wygłoszenie trzech zapowiedzi.

Konferencja Episkopatu Anglii i Walii zniosła zapowiedzi wiele lat temu wychodząc z założenia, iż w dzisiejszych czasach nie ma to żadnego sensu. Zapowiedzi zostały zastąpione specjalną przysięgą, tak zwanym *Statutory Declaration*, składanym przed Commissioner for Oath przez wszystkich narzeczonych.

3. Rejestracja (umiejscowienie) cywilnego kontraktu zawartego w Wielkiej Brytanii w prawie polskim

Coraz częściej narzeczeni mieszkający w Wielkiej Brytanii zawierają tu śluby cywilne lecz pragną zawrzeć związek sakramentalny w Polsce. Dotyczy to przede wszystkim par w których jedna ze stron nie jest Polką/Polakiem, ze względów praktycznych i łatwych, w porównaniu z wymogami polskimi, procedur obowiązujących w Wielkiej Brytanii. Zauważamy jednak także wzrost ślubów cywilnych zawieranych w Wielkiej Brytanii przez narzeczonych Polaków tutaj mieszkających.

W ubiegłym roku mieliśmy do czynienia z wypadkami gdy osoby, które usiłowały zataić kontrakt cywilny zawarty poza Polską wychodząc z założenia, że skoro nie został on zarejestrowany w Polsce i w prawie polskim uchodzą za kawalera/pannę mogą zawrzeć nowy związek małżeński nie mając rozwodu. Prawda wyszła przy składaniu *Statutory Declaration*.

Nigdy nie uniknie się prób oszustw. Może jednak dobrze by było wprowadzić obowiązek rejestracji kontraktów cywilnych zawartych poza Polską w prawie polskim przed ślubem kościelnym lub przynajmniej rozpoczęcia procedur rejestracji w wypadkach gdy kontrakt cywilny zawierany jest krótko przed ślubem kościelnym.

4. Termin otrzymania dokumentacji małżeńskiej przez parafię ślubu

Do Polskiej Misji Katolickiej często docierają skargi narzeczonych i ich rodzin iż księża proboszczowie parafii ślubu straszą ich, iż ślub się nie odbędzie jeśli dokumenty nie dotrą do parafii na co najmniej trzy tygodnie przed ślubem. Były nawet przypadki gdy ostateczny termin otrzymania dokumentów w parafii podany był jako trzy miesiące. Polska Misja Katolicka stara się przygotować dokumentację małżeńską jak najsprawniej lecz czasem, terminy wyznaczone przez Księży Proboszczów są nieosiągalne.

Chciałbym zaproponować możliwe rozwiązanie tego problemu: Księża spisujący Protokoły Kanonicznego Badania Narzeczonych wydawaliby potwierdzenie, że dokumentacja małżeńska danej pary została przez nich przyjęta; będzie przesłana do Polskiej Misji Katolickiej, która skontaktuje się z parafią ślubu, gdyby, po sprawdzeniu dokumentów okazało się, że ślub nie może się odbyć.

W przeciwnym przypadku parafia ślubu interweniuje w odpowiedniej Kurii, gdy dokumenty nie dotrą na tydzień przed ślubem.

ks. Stefan Wylężek

Rektor PMK w Anglii i Walii

London, dnia 1 lutego 2015 r.

OPINIA TEOLOGICZNA KOMISJI NAUKI WIARY KEP W SPRAWIE TZW. SPOWIEDZI FURTKOWEJ

1. W ostatnim czasie jesteśmy świadkami pojawienia się nowej formy sprawowania sakramentu pokuty w postaci tzw. spowiedzi furtkowej. Jej geneza nie jest do końca jasna. Jak dotąd nikt nie podaje jasno sprecyzowanej definicji „spowiedzi furtkowej” a praktyka się upowszechnia. Sama nazwa jest niejasna i tajemnicza. Niektórzy mówią tu o spowiedzi generalnej połączonej z modlitwą o uwolnienie. Takie określenie jest jednak mylące i może wprowadzać w błąd. Jak wynika z dostarczonych komisji materiałów, istota tej spowiedzi polega na zamykaniu „furtok” (stąd nazwa „furtkowa”), które grzech (osobisty lub „pokoleniowy”) otwarł przed szatanem, dając mu w ten sposób pewną władzę nad człowiekiem. Cechą charakterystyczną „spowiedzi furtkowej” jest wysoce rozbudowany, aczkolwiek ograniczony do pierwszego przykazania Dekalogu (stąd nie jest to spowiedź generalna) rachunek sumienia oraz modlitwa o uwolnienie, czasem przybierająca formę uroczystego egzorcyzmu. Tego rodzaju praktyka domaga się pogłębionej refleksji oraz oceny teologicznej i pastoralnej.

2. Różne opisy „spowiedzi furtkowej” sugerują, że mamy tu do czynienia z pewnego rodzaju synkretyzmem, polegającym na łączeniu sakramentu pokuty z elementami psychoterapii i egzorcyzmu. Te trzy elementy należy wyraźnie od siebie oddzielić, gdyż stanowią one trzy różne płaszczyzny niesienia pomocy człowiekowi. Ich przekraczanie jest w większości przypadków przekraczaniem granic własnych kompetencji, co może prowadzić do poważnej szkody psychicznej i duchowej penitenta. W tym aspekcie „spowiedź furtkowa” jawi się jako prawdziwe zagrożenie duchowe. Trzeba ponadto zauważyć, że przyzwolenie na wprowadzenie nowej formy sakramentu pokuty, i to bez zgody kompetentnych władz kościelnych (!), może uruchomić lawinę kolejnych pomysłów na „ulepszanie” tego sakramentu. Przykładem tego może być praktykowana już spowiedź połączona z uzdrawianiem obrazu ojca. Taka sytuacja grozi chaosem, a ostatecznie rozbięciem *jednego* Sakramentu Pokuty i Pojednania. W pogoni za nadzwyczajnością wierni mogą nie chcieć „zwykłej” spowiedzi jako w ich przekonaniu bezwartościowej. Grozi to pojawieniem się księży-specjalistów, namaszczonech lub samozwańcych „guru”, dysponujących monopolem na sprawowanie takiej czy innej formy sakramentu pokuty.

3. Istotną kwestią w praktykowaniu tzw. spowiedzi furtkowej jest badanie poprzez bardzo obszerny zestaw pytań, aż na trzech poziomach (penitent, rodzina, przodkowie), czy w przeszłości popełnione grzechy nie są nadal otwartymi „furtkami” dla złego ducha, które należy zamknąć. W takim rozumowaniu sugeruje się, że potomstwo ponosi konsekwencje za grzechy przodków, co byłoby nawiązaniem do przekonania Starego Testamentu o odpowiedzialności zbiorowej. Potwierdza go powiedzenie w formie przysłowia: „Ojcowie jedli zielone winogrona, a zęby ścierpły synom” (Jr 31,29; Ez 18,2). Cytujący go prorocy Jeremiasz i Ezechiel jednomyślnie twierdzą, że zasada odpowiedzialności zbiorowej jest jednak błędna i nie należy się nią posługiwać (Jr 31,30; Ez 18,3-4). Nikt nie ponosi odpowiedzialności za winy przodków. Wprawdzie historia ludzi, całego narodu, jest historią grzechu, ale o śmierci czy życiu duchowym rozstrzyga postawa każdego człowieka w danej sytuacji (por. Pwt 24,16). W duchu odpowiedzialności indywidualnej każdy osobiście odpowiada za swoje postępowanie przed Bogiem. W całej pełni potwierdza to Nowy Testament, w którym nie spotykamy się z jakimś przypadkiem odwoływania się do grzesznej przeszłości przodków, aby w ten sposób uzasadnić aktualną obecność demonicznych związań.

4. Poważnym nadużyciem jest wprowadzanie w ryt sakramentu pokuty modlitwy o uwolnienie, której tekst przyjmuje czasem formę uroczystego egzorcyzmu. Dodatkowa modlitwa o uwolnienie podważa skuteczność wcześniej udzielonego sakramentalnego rozgrzeszenia. Należy pamiętać, że sama spowiedź jest już egzorcyzmem, a uwolnienie od winy jest owocem doświadczenia *absolutnego* usprawiedliwienia, jakie otrzymuje się w rozgrzeszeniu. To samo dotyczy innych elementów „spowiedzi furtkowej”, których nie przewidują *Obrzędy pokuty*. Trzeba stanowczo podkreślić, że sakramenty są dobrem *Kościola* i żaden kapłan nie ma prawa samowolnego wprowadzania nowych elementów do rytu sakramentalnego ustalonego przez kompetentną władzę kościelną. Wszelkie innowacje w tym zakresie, czynione bez wiedzy i zgody odpowiednich instancji, są nadużyciem.

5. Groźne jest również szukanie nowych spowiedników, by zlokalizować „furtkę” i ją zamknąć ostatecznie. Wiąże się z tym wielokrotne powtarzanie tej samej spowiedzi aż do skutku. Tego rodzaju praktyka może doprowadzić do skrupułów oraz osłabienia wiary w nieograniczoną moc Bożego miłosierdzia. Ponadto zakłada ona, że jakiś grzech niewyznany bez winy penitenta (np. wskutek zapomnienia) pozostaje nieodpuszczony i nadal może

stanowić „furtkę” dla złego ducha. Jest to niezgodne z nauką Kościoła, wedle której do ważności spowiedzi wymagana jest zawsze i koniecznie *zupełność formalna* wyznania grzechów, niekoniecznie zaś materialna.

6. Nieuzasadnione jest także przekonanie, że tylko określone wykroczenia otwierają „furtkę” dla złego ducha. W konsekwencji rachunek sumienia w „spowiedzi furtkowej” ogranicza się do jednego (zwykle pierwszego) przykazania, co poważnie narusza integralność tego sakramentu. Do tego dochodzi spowiadanie się z cudzych grzechów (tzw. grzechów pokoleniowych). Kościół nie zna takiej praktyki. Wręcz przeciwnie, zgodnie z nauczaniem kościelnym wszystkie przykazania Dekalogu stanowią integralną całość, w związku z czym przekroczenie jednego z nich jest także naruszeniem pozostałych (por. Jk 2,10-11; KKK 2069). Katechizm Kościoła Katolickiego idąc za Soborem Trydenckim stwierdza wyraźnie, że podczas spowiedzi winno się wyznać wszystkie grzechy śmiertelne, „choćby byłyby najbardziej skryte i popełnione przeciw dwu ostatnim przykazaniom Dekalogu, ponieważ niekiedy ciężiej one ranią duszę i są bardziej niebezpieczne niż te popełnione jawnie” (KKK 1456).

7. Zastrzeżenia budzi również sposób, w jaki przy okazji „spowiedzi furtkowej” przeprowadzany jest rachunek sumienia. Spowiednik nie może zapominać, że podstawą sakramentu pokuty jest wolność penitenta i świadomość jego sumienia. Przygotowując się do spowiedzi, penitent sam powinien dokonać aktu samooceny, a następnie wyrazić żal za swoje grzechy i postanowienie poprawy. Owszem spowiednik powinien wesprzeć penitenta we właściwym przeżyciu spowiedzi, aby nie odchodził od konfesjonału z wątpliwościami, m.in. co do integralności spowiedzi. Nie może jednak penitenta zastępować w szukaniu prawdy o własnym życiu. Robienie z penitentem monstrualnie rozbudowanego rachunku sumienia, i to wyłącznie pod kątem grzechów, które miałyby otworzyć „furtki” dla szatana, jest koncentrowaniem się na nim jako głównym sprawcy zła, a nie na pełnej prawdzie o człowieku. Sama spowiedź to nie pora na robienie rachunku sumienia z penitentem. Dodatkowe pytania mają służyć między innymi uściśleniu materii grzechu, wyjaśnieniu kwestii wątpliwych, niejasno czy zdawkowo sformułowanych. Nie należy więc w trakcie spowiedzi czynić notatek (np. dotyczących grzechów, nazw demonów itp.), zagrażających naruszeniem tajemnicy spowiedzi.

8. Miejscem uwrażliwiania wiernych na różnego rodzaju zagrożenia duchowe jest szeroko rozumiane nauczanie kościelne. Dobrym miejscem ku temu jest wspólnotowe słuchanie słowa Bożego w obrzędzie pojednania wielu penitentów z indywidualną spowiedzią czy też nabożeństwa pokutne w ramach dalszego przygotowania wiernych do sakramentu pojednania. Przed indywidualną spowiedzią, w homilii lub kierowanym przez celebransa rachunku sumienia, jest stosowny moment, by uwrażliwiać wiernych na niebezpieczeństwa różnych zniewoleń. Wierni świadomi owych zagrożeń, pouczeni jak przygotowywać się do spowiedzi i w jaki sposób wyznawać grzechy, będą się dobrze i owocnie spowiadać.

9. W przypadku spraw trudnych i patologicznych ich rozwiązanie nie jest możliwe w konfesjonale. Istnieją też problemy życiowe, które nadają się na dłuższą rozmowę poza konfesjonalem, czy może wymagałyby kierownictwa duchowego. W samej spowiedzi zamiast tracić czas na szukanie szatańskich „furtok” należy otwierać wiernych na słowo Boże, na zaufanie w moc Bożej łaski, na przemianę w myśleniu, by żyć Ewangelią w realiach swego życia i powołania. W takiej perspektywie „spowiedź furtkowa” jawi się nawet jako szatańska prowokacja. Sakrament pokuty zamiast stać się miejscem spotkania człowieka z miłosierną miłością Boga, która uzdrawia i leczy, staje się napawającą lękiem konfrontacją z siłami zła. Dlatego zamiast zamykać „furtki” przed szatanem, należy jeszcze bardziej otwierać penitenta na Chrystusa, a w Nim na nowość życia chrześcijańskiego, by trwało w nim „nasienie Boże” (słowo Boże, łaska, Duch Święty), bo tylko taki człowiek nie może grzeszyć (por. 1J 3,9).

10. „Spowiedź furtkowa” budzi również szereg zastrzeżeń o charakterze dogmatycznym i religiologicznym. Z punktu widzenia duszpasterskiego warto zapytać, na czym polega jej „sukces”? Dlaczego wierni chcą się w ten sposób spowiadać? Wydaje się, iż głównym motywem jest tutaj doświadczenie zniewolenia jakimś konkretnym złem. Człowiek ma poczucie, że nie panuje nad swoim życiem; wydaje mu się, że jakaś mroczna siła trzyma go na uwięzi i ściąga w dół. W takiej perspektywie „spowiedź furtkowa” jawi się jako konkretna oferta wyzwolenia. Trzeba jednak zauważyć, iż źródła zniewolenia człowieka mogą być bardzo różne. Niekoniecznie mają one charakter demoniczny, o czym zdają się zapominać zwolennicy „spowiedzi furtkowej”. Zgodnie ze świadectwem biblijnym, pierwszym i podstawowym źródłem zniewolenia jest grzech (*hamartía*). Nie jest on tylko aktem

nieposłuszeństwa względem Boga, ale także mocą, która bierze człowieka w niewolę i nim zawładła: „każdy, kto popełnia grzech, jest niewolnikiem grzechu” (J 8,34; por Ga 4,3). Tej zniewalającej mocy grzechu nie należy identyfikować z mocą złego ducha. Biblia ukazuje wprawdzie związek między nim a grzechem, jednak nie ma on charakteru koniecznościowego (jeśli w rycie chrzcielnym jest mowa o szatanie, „który jest głównym sprawcą grzechu”, to sformułowanie to odnosi się do *faktycznego* porządku zbawienia). Człowiek mógł być zgrzeszyć także bez pomocy szatana. Właściwe źródło grzechu nie leży więc poza człowiekiem, ale w nim samym. Jest nim wolność – jedyna „furtka”, przez którą zło ma do niego przystęp: „[...] grzech leży u wrót i czyha na ciebie, a przecież ty masz nad nim panować” (Rdz 4,7). Błędem jest zatem nazywanie grzechu „furtką”, przez którą szatan niepostrzeżenie wkrada się w życie człowieka i staje się jego cichym reżyserem. Wizja taka może stać się niebezpieczną strategią spychania winy na innych, a nawet postrzegania siebie w kategoriach ofiary: „Wąż mnie zwiódł i zjadłam” (Rdz 3,23). W konsekwencji demonizowanie rzeczywistości może prowadzić do wymawiania się od odpowiedzialności za zło, u którego początku stoją nasze osobiste decyzje i czyny. W Sakramencie Pokuty i Pojednania człowiek otrzymuje szansę stanięcia w prawdzie i doświadczenia wyzwalającej mocy Bożego miłosierdzia. Wciąż jednak pozostaje w nim „zarzewie grzechu” (*fomes peccati*), które Sobór Trydencki nazywa także „pożądliwością” (*concupiscentia*). Określenia te wskazują na pewną skłonność ludzkiej woli do zła. Jest ona skutkiem grzechu pierworodnego i pozostaje także w człowieku usprawiedliwionym przez Chrystusa – a więc po chrzcie świętym. Do tego dochodzą różne skłonności naturalne, których źródła tkwią w konkretnych uwarunkowaniach biologicznych, społecznych i kulturowych. Swoją rolę mogą odgrywać także różnego rodzaju zranienia w sferze psychicznej i duchowej, sięgające nieraz głębokich pokładów ludzkiej osobowości. W takiej perspektywie staje się jasne, że sakramentu pokuty nie można traktować w sposób magiczny. Uzdrawienie/wyzwolenie, które rzeczywiście się w nim dokonuje, jest procesem, gdyż ma ono zawsze na uwadze ludzką wolność i respektuje całą złożoną strukturę ludzkiej osoby. Niestety, przy okazji „spowiedzi furtkowej” element ten niemal wcale nie dochodzi do głosu. W konsekwencji zachodzi niebezpieczeństwo składania penitentowi nierealnych obietnic, których niespełnienie spotęguje w nim tylko poczucie rozczarowania i frustracji. W życiu duchowym nie ma automatyzmu. Nie można w jednym momencie przekreślić dwudziestu lat życia w nałogu lub zmagania się z jakimś bolesnym problemem i zacząć

wszystko od nowa. Nie taka jest biblijna wizja człowieka i zbawienia. Łaska Boża nie jest jakimś „dobrym fatum”, które niejako za plecami człowieka wszystko prowadzi ku dobremu. *Gratia supponit naturam*. Bóg nie łamie natury, ale respektuje prawa, które sam jej nadał.

11. W ostatnim czasie spotykamy się z przesadnym podkreśleniem roli szatana w życiu jednostek i całych społeczności. Mówi się nawet o „złu pokoleniowym”, którego destruktywna moc może przetrwać nawet wody chrztu świętego. Nietrudno dostrzec w tym pewne tendencje dualistyczne, które nie znajdują żadnego uzasadnienia w chrześcijańskiej wizji Boga, świata i człowieka. Kościół od samego początku głosił, że całe stworzenie jest dobre, gdyż ma swoje źródło w Bogu, który jest dobrem absolutnym (por. Rdz 1,18; Mdr 1,14; Dz 11,5-10). Nie ma zatem jakiegokolwiek złej energii (duchowej lub materialnej), która przenikałaby rzeczywistość, i którą można by wykorzystać w dobrym bądź złym celu (np. przy pomocy magicznych zaklęć, radiestezji itd.). Także szatan jest ontologicznie dobry, a zło, które czyni, wynika z wolności jego decyzji. Zło jest brakiem należnego dobra (*privatio boni*), w związku z czym nie może być ani bytem substancjalnym, ani żadnym pozytywnym stanem rzeczy (wszystko co jest, jest dobre: *ens et bonum convertuntur*). W przeciwnym razie należałoby przyjąć istnienie dwóch pryncypiów, będących źródłem dobra i zła, co jednak pozostaje w głębokiej sprzeczności z chrześcijańską nauką o stworzeniu. Jeśli mówi się czasem o „złu metafizycznym” (Leibniz), to akcentuje się jedynie egzystencjalną i istotową ograniczoność bytu na tle bytu absolutnego. Teologia chrześcijańska nie wyklucza wprawdzie działań szatańskich i demonicznych, uznając je za jedno ze źródeł grzechu, jednak ich nie wyolbrzymia. Chrześcijanin żyje świadomością, że Chrystus pokonał moce szatańskie, i że to Jego zwycięstwo ma charakter *ostateczny* i *nieodwołalny* (por. J 12,31; Ef 1,20-22; Kol 2,15; Ap 12,9). Szatan w żadnym wypadku nie jest równym przeciwnikiem Boga. Nie przysługuje mu też żadna władza nad człowiekiem. Dzięki zwycięstwu Chrystusa na krzyżu człowiek odzyskał utraconą wolność i może stać się uczestnikiem królestwa Bożego. To wyzwolenie człowieka jest wyzwoleniem „od”, a jednocześnie wyzwoleniem „ku”; wyzwoleniem, umożliwiającym podejmowanie czynów prowadzących do zbawczego zjednoczenia z Bogiem i ukazujących w świecie Chrystusowe zwycięstwo na krzyżu. W kontekście „spowiedzi furtkowej” oznacza to: samo zamykanie „furtki” nie wystarczy; o wiele bardziej trzeba otwierać człowieka na Boga i Jego zbawcze słowo (por. Mt 12,43-45; Łk 11,24-26).

12. Charakterystyczne dla zwolenników „spowiedzi furtkowej” demonizowanie rzeczywistości wiąże się ze zdecydowanie negatywną oceną religii niechrześcijańskich, zwłaszcza religii Wschodu. Należy stanowczo stwierdzić, iż nie jest to stanowisko Kościoła katolickiego. Sobór Watykański II stwierdza wyraźnie: „Kościół katolicki nic nie odrzuca z tego, co w religiach owych prawdziwe jest i święte. Ze szczerym szacunkiem odnosi się do owych sposobów działania i życia, do owych nakazów i doktryn, które chociaż w wielu wypadkach różnią się od zasad przez niego wyznawanych i głoszonych, nierzadko odbijają promień owej Prawdy, która oświeca wszystkich ludzi” (DRN 2).

13. Mając na uwadze wszystkie poczynione uwagi, postuluje się, by władza kościelna oficjalnie zakazała praktyki tzw. spowiedzi furtkowej. Jej potrzebę dobrze spełnia wypróbowana i przyjęta w Kościele praktyka spowiedzi generalnej, którą dla uniknięcia nieporozumień należy nazywać „generalną”, a nie „furtkową” czy jakkolwiek inną. Duszpasterzom należy zalecić częstsze sprawowanie sakramentu pokuty i pojednania w drugiej formie (pojednanie wielu penitentów z indywidualnym wyznaniem grzechów i rozgrzeszeniem), zwłaszcza w dni Adwentu i Wielkiego Postu oraz podczas rekolekcji parafialnych. Warto również zachęcać wiernych do korzystania z kierownictwa duchowego oraz różnego rodzaju rekolekcji. Tam, gdzie zachodzi uzasadniona konieczność, należy zachęcać do skorzystania z pomocy psychoterapeuty lub diecezjalnego egzorcysty.

Warszawa, dnia 23 lutego 2015 r.

OŚWIADCZENIE

Na posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniach od 4 do 6 marca 2015 roku zaplanowano debatę i głosowanie nad ratyfikacją Konwencji Rady Europy CAHVIO. W związku z tym Konferencja Episkopatu Polski przypomina swoje stanowisko w tej sprawie.

Przemoc stosowana wobec kogokolwiek jest sprzeczna z zasadami wiary chrześcijańskiej i jako taka powinna być eliminowana z relacji międzyludzkich. Biskupi podkreślają, że Konwencja błędnie wiąże zjawisko przemocy z tradycją, kulturą, religią i rodziną, nie zaś z błędami czy słabościami konkretnych ludzi.

CAHVIO ogranicza też suwerenne kompetencje Polski w sprawach etyki i ochrony rodziny przez nadanie uprawnień kontrolnych komitetowi tzw. ekspertów (GREVIO), pozbawionemu jakiegokolwiek legitymacji demokratycznej. Komitet ten będzie określał, jakie standardy w polityce prawnej, edukacyjnej i wychowawczej ma realizować Polska oraz będzie rozliczać nasz kraj z realizacji tychże.

Konferencja Episkopatu Polski, poprzez Radę ds. Rodziny, podkreśliła już uprzednio, że CAHVIO nie zmierza do budowania pozytywnych relacji pomiędzy ludźmi, ale służy projektowi przebudowy społeczeństwa na bazie ideologicznej i z tego powodu nie może być zaakceptowana.

Biskupi wyrażają uznanie dla działań wielu osób i organizacji pozarządowych, w tym szczególnie dla ruchów prorodzinnych, które ukazywały zagrożenia wynikające z ratyfikacji Konwencji, a od wielu lat działają na rzecz dobra rodzin.

Episkopat Polski ma nadzieję, że dla senatorów Rzeczypospolitej Polskiej sprawą zasadniczą jest dobro małżeństwa, rodziny i przyszłość demograficzna Polski oraz że uznają oni, iż zapisy Konwencji CAHVIO nie wnoszą żadnych nowych rozwiązań prawnych przeciwdziałających przemocy, wobec czego wprowadzanie Konwencji w Polsce jest bezzasadne.

Bp Artur Miziński
Sekretarz Generalny
Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, dnia 3 marca 2015 r.

KOMUNIKAT Z 368. ZEBRANIA PLENARNEGO KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

W dniach 11 i 12 marca 2015 r. biskupi zgromadzili się w siedzibie Sekretariatu Konferencji Episkopatu Polski w Warszawie na 368. zebraniu plenarnym. Uczestniczył w nim także abp Celestino Migliore, nuncjusz apostolski w Polsce oraz zaproszeni goście z trzynastu konferencji biskupów.

1. Zebranie plenarne Episkopatu odbywało się w przeddzień drugiej rocznicy wyboru papieża Franciszka na Stolicę Piotrową. Ojciec Święty jest dla Kościoła darem i nadzieją. Jego wyrazista osobowość, styl duszpasterski i radykalizm ewangeliczny budzą autentyczny szacunek, który podzielają polscy biskupi. Pod przewodnictwem Nuncjusza Apostolskiego w Bazylice Świętego Krzyża w Warszawie biskupi celebrowali Mszę Świętą w intencji Ojca Świętego.

2. Biskupi omawiali aktualne problemy bioetyczne, będące przedmiotem prac legislacyjnych ministerialnych i parlamentarnych, które dotyczą ludzkiego życia w najwcześniejszych fazach jego istnienia. Obecnie – mimo poważnych zastrzeżeń natury medycznej, psychicznej, wychowawczej i etycznej – forsowana jest ustawa o zapłodnieniu pozaustrojowym (*in vitro*) w formie skrajnie liberalnej. Prawodawca nie dostrzega wartości życia ludzkiego w okresie embrionalnym. Traktuje je przedmiotowo i instrumentalnie, tak w akcie powoływania do istnienia, jak i w akcie pozbywania życia z motywów utylitarnych.

Ustawodawca nie dostrzega zagrożeń dla dobra dziecka poczętego w laboratorium. Naraża je na większe ryzyko wad rozwojowych i chorób wrodzonych, odmawiając mu też w niektórych sytuacjach prawa do poznania biologicznych rodziców. Dopuszczenie do tej procedury związków konkubenckich i innych par pozostających we wspólnym pożyciu – bez żadnych zobowiązań formalnych – nie gwarantuje wzrastania w stabilnej rodzinie. Biskupi przypominają, że zarówno nauka Kościoła, jak i autentyczne i obiektywne dobro człowieka wykluczają jakąkolwiek metodę zapłodnienia pozaustrojowego.

Następnym problemem bioetycznym jest udostępnienie bez ograniczeń środków wczesnoporonnych. Sprzedaż preparatów hormonalnych

o silnym działaniu osobom biologicznie i psychologicznie niedojrzałym (od 15 roku życia) jest niebezpieczna z wielu powodów. Oznacza ona między innymi rezygnację z wychowania do wstrzeźliwości i samokontroli. Obrót tymi środkami przyniesie dalszą degradację społeczną w odniesienia do zdrowia biologicznego, psychicznego i wrażliwości na wartość ludzkiego życia.

3. W związku ze zbliżającym się Zwyczajnym Synodem Biskupów w Rzymie biskupi podjęli refleksję dotyczącą małżeństwa i rodziny. Ukażała ona znaczenie rodziny w perspektywie filozoficznej, teologicznej i prawnej. Po raz kolejny wskazali na niezastąpione znaczenie sakramentu małżeństwa i rodziny dla życia chrześcijańskiego oraz wzrostu Kościoła. Podkreślono konieczność rozwijania duszpasterstwa rodzin, aby umocnić wiernych w zrozumieniu i realizacji sakramentalnego małżeństwa, podjętego jako święty i nierozzerwalny związek kobiety i mężczyzny. Z nauczania i tradycji Kościoła wynika, że osoby żyjące w związkach niesakramentalnych pozbawiają się możliwości przyjmowania Komunii świętej. Żyjącym w takich związkach należy zapewnić opiekę duszpasterską, aby mogli zachować wiarę i trwać we wspólnocie Kościoła. Pastoralna troska o związki niesakramentalne powinna także uwzględniać dzieci, które mają prawo do pełnego uczestnictwa w życiu i misji Kościoła.

4. Nie możemy pozostać obojętnymi wobec narastającej fali prześladowań chrześcijan w różnych miejscach na świecie. Naszą odpowiedzią na przemoc powinna być solidarność z prześladowanymi i głośno wypowiedziany sprzeciw. Biskupi z uwagą wysłuchali relacji świadków i ofiar prześladowań w Iraku. Postanowili w odrębnym liście pasterskim szerzej przedstawić problem prześladowania chrześcijan, włącznie z przypomnieniem setnej rocznicy ludobójstwa Ormian.

5. Z troskami o rozwój sytuacji za naszą wschodnią granicą, biskupi apelują o modlitwę za naszych Braci Ukraińców i o pomoc dla nich. Pamiętamy, że kiedy my walczyliśmy o wolność, Europa nam pomagała. Dziś – pomagając Ukrainie – mamy okazję choć w części spłacić ów dług. Dużą pomoc potrzebującym na Ukrainie niesie już teraz Caritas Polska oraz Zespół Pomocy Kościołowi na Wschodzie. W tę pomoc może się włączyć każdy. Dlatego zwracamy się do polskich parafii o nawiązanie bezpośrednich kontaktów z parafiami na Ukrainie: rzymsko- i grekokatolickimi. Niech partnerskie relacje między parafiami owocują wzajemnymi odwiedzinami

i pomocą, według lokalnych możliwości. Piąta niedziela Wielkiego Postu, 22 marca br., obchodzona będzie jako Ogólnopolski Dzień Modlitwy o Pokój na Ukrainie.

6. W czasie obrad biskupi wysłuchali też relacji z przygotowań do pielgrzymki duchowieństwa polskiego z okazji 70. Rocznicy oswobodzenia niemieckiego obozu koncentracyjnego w Dachau przez wojska amerykańskie. Odbędzie się ona 29 kwietnia br. W okresie II wojny światowej obóz ten był głównym miejscem więzienia duchownych z Kościołów chrześcijańskich. W nieludzkich warunkach przebywało w nim m.in. blisko 1800 księży, zakonników i biskupów katolickich z Polski, wśród nich bł. bp Michał Kozal. Ponad połowa z nich zginęła w Dachau męczeńską śmiercią. W pielgrzymce weźmie udział około tysiąca księży, kleryków i świeckich z Polski i innych krajów.

Biskupi zachęcają wszystkich do przemiany życia i błogosławią kapłanom i wiernym uczestniczącym w rekolekcjach oraz biorącym udział w nabożeństwach wielkopostnych.

Podpisali:

Pasterze Kościoła katolickiego w Polsce



Za zgodność:

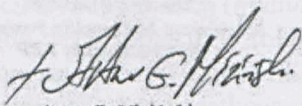
Artur G. Międzyński

Warszawa, dnia 12 marca 2015 r.

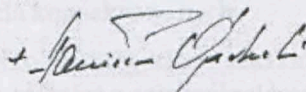
DECYZJA NR 1/368/2015
BISKUPÓW DIECEZJALNYCH
Z DNIA 12 MARCA 2015 R.
W SPRAWIE UDZIELENIA DYSPENSY
OD OBOWIĄZKU ZACHOWANIA WSTRZEMIEŻLIWOŚCI
OD POKARMÓW MIĘSNYCH

Biskupi diecezjalni obecni na 368. Zebraniu Plenarnym Konferencji Episkopatu Polski, które odbyło się w Warszawie w dniach 11-12 marca 2015 r., na podstawie art. 9 Statutu KEP, w związku z kan. 87 § 1 Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1983 r., podjęli decyzję o udzieleniu dyspensy od obowiązku zachowania wstrzemięźliwości d pokarmów mięsnych w piątek 1 maja 2015 r.

Decyzja wchodzi w życie z dniem podjęcia.



+ Artur G. Miziński
Sekretarz Generalny KEP

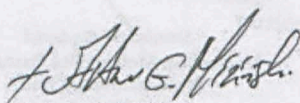


+ Stanisław Gądecki
Arcybiskup Metropolita Poznański
Przewodniczący KEP

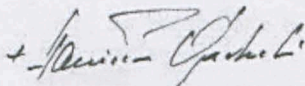
DECYZJA NR 2/368/2015
KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI
Z DNIA 12 MARCA 2015 R.
W SPRAWIE TZW. SPOWIEDZI FURTKOWEJ

Konferencja Episkopatu Polski podczas 368. Zebrania Plenarnego, które odbyło się w Warszawie w dniach 11-12 marca 2015 r., po zapoznaniu się z opinią komisji teologicznej w sprawie tzw. spowiedzi furtkowej, na podstawie art. 9 Statutu KEP podjęła decyzję o zakazie stosowania tej praktyki. Właściwą formą jest wypróbowana i przyjęta w Kościele praktyka spowiedzi generalnej, sprawowana zgodnie z obowiązującymi przepisami, dotyczącymi sakramentu pokuty i pojednania.

Decyzja wchodzi w życie z dniem podjęcia.



+ Artur G. Miziński
Sekretarz Generalny KEP



+ Stanisław Gądecki
Arcybiskup Metropolita Poznański
Przewodniczący KEP

KAPŁAN A ŻYCIE KONSEKROWANE

List biskupów polskich do kapłanów na Wielki Czwartek 2015 r.

Drodzy Bracia Kapłani!

Wszyscy potrzebujemy duchowego powrotu do Wieczernika. Do miejsca, w którym w Wielki Czwartek Chrystus podzielił się z Apostołami swoją świętością. To ona ma być naszą chrześcijańską i kapłańską tożsamością.

Dlatego dziś my, kapłani Jezusa Chrystusa, pielgrzymujemy duchowo do Wieczernika po Jego świętość. Przypominając sobie dzień i miejsce swoich święceń kapłańskich, z wdzięcznością i radością wspominamy sakramentalny gest nałożenia rąk przez biskupa. Z całą pokorą i świadomością własnych grzechów, rozeznajemy w sobie potrzebę *rozpalenia na nowo* Bożego daru, zgodnie z zachętą Apostoła: *Przypominam Ci, żebyś na nowo rozpałił charyzmat Boży, który otrzymałeś przez włożenie moich rąk. Bóg bowiem nie dał nam Ducha bojaźni, ale mocy, miłości i karności* (2Tm 1,6n).

1. Nasza wdzięczność wobec osób życia konsekrowanych

Słowa te mówią o kapłaństwie nie tylko w kategoriach sakramentalnej godności, urzędu i funkcji (*munus*), ale również o szczególnej łasce Ducha Świętego – o *charyzmacie*. W roku obecnym, który – z inspiracji Ojca Świętego Franciszka przeżywamy w Kościele jako Rok Życia Konsekrowanego – wybrzmiewają one wyjątkowo silnie. Konsekracja i charyzmat są ściśle ze sobą związane. Życie oparte o praktykę ślubowanych rad ewangelicznych podejmowane jest przecież najczęściej we wspólnotach zjednoczonych konkretnym charyzmatem wielkich świadków wiary.

Wielu z nas przeżywa swoje kapłaństwo, realizując je na drodze powołania zakonnego. Kapłaństwo i charyzmat stają się wówczas zadaniem jedności, która przekłada się na prawdę osoby i jej misji w Kościele. Wielki Czwartek stanowi dobrą okazję, aby podziękować *Panu żniwa*, że z obfitością wzbudza powołania kapłańskie we wspólnotach życia konsekrowanego. Jesteśmy wdzięczni kapłanom zakonnym za ich różną postługę, zarówno w duszpasterstwie parafialnym, jak i wynikającą z realizacji charyzmatu zgromadzenia. Dziękujemy za postługę i świadectwo życia rekolekjonistom, spowiednikom, misjonarzom, kapelanom szpitalnym i więziennym, pedagogom i nauczycielom, opiekunom rozlicznych sanktuariów i pełniącym wiele dzieł miłosierdzia.

Jako biskupi, kapłani diecezjalni i zakonni dziękujemy pozostałym osobom życia konsekrowanego – braciom i siostram z wielu licznych zakonów, zgromadzeń oraz instytutów życia konsekrowanego, a także pustelnikom oraz konsekrowanym dziewicom i wdowom. Ich wieloraka posługa i ofiarna obecność w Kościele silnie wspiera naszą kapłańską misję. Rok Życia Konsekrowanego daje sposobność do publicznego wyrażenia naszej wdzięczności, co niniejszym czynimy, otaczając osoby konsekrowane serdeczną modlitwą. Pragniemy również podjąć refleksję nad życiem konsekrowanym w kontekście naszego kapłaństwa.

2. Kapłaństwo – urząd i charyzmat

Twórcze połączenie sakramentalnego urzędu i charyzmatu jest właściwie zadaniem każdego kapłana, nie tylko zakonnego. Każdy z nas może i powinien odkrywać swoje własne duchowe *dary, posługi i działania* (por. 1 Kor 12,4-6). Możliwości w tym zakresie są tak nieskończone jak różnorodny potrafi być w swoich darach Duch Święty. To On sprawia, że jedni odkrywają w sobie szczególny dar przepowiadania Słowa, inni odnajdują się w dynamicznej posłudze ludziom młodym czy w towarzyszeniu starszym i chorym. Jeszcze inni są prawdziwie charyzmatycznymi katechetami, z oddaniem posługują rodzinom lub podejmują się indywidualnego kierownictwa duchowego bądź pracy dydaktycznej na wyższych uczelniach. Wielu z nas przeżywa swoje kapłaństwo, czerpiąc inspirację i siły z duchowości i charyzmatów wielu eklezjalnych ruchów i nowych wspólnot. Za to wszystko niech Pan będzie uwielbiony! Dziś szczególnie wsłuchujemy się w Jego słowa: *To jest moje przykazanie, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiowałem* (J 15,12). Odnosimy je do wszystkich, którzy pomagają nam realizować rady ewangeliczne.

Nasza misja we wspólnotach Kościoła (diecezjach, parafiach, zakonach, ruchach itd.) dokonuje się przez głoszenie Słowa, uświęcanie przez sakramenty i bycie pasterzami. To ostatnie zadanie, jak uczy soborowy dekret *Presbyterorum ordinis*, realizuje się przez skierowaną do całej wspólnoty posługę budowania jedności (nr 6). Jedność Kościoła ma zaś charakter głęboki i organiczny. Jest jednością Ciała, które składa się z wielu członków. Kapłani spełniają swoją funkcję pasterską *in persona Christi Capitis* wtedy, gdy wspierają wiernych i towarzyszą im modlitwą i radą, kiedy czynią wszystko, by odpowiednio uformować swoich braci i siostry do posługi w Kościele oraz z radością posłać ich do niej.

Nie jest to ucieczka od odpowiedzialności, ale roztropna i radosna posługa towarzyszenia każdemu ochrzczoneму człowiekowi w odkrywaniu darów i zadań zleconych mu przez Ducha Świętego. To umiejętność dzielenia się odpowiedzialnością za Kościół, w którym każdy ma swój twórczy udział. Znamy radość wspólnego duchowego wędrowania z osobami odkrywającymi powołanie do życia zakonnego lub kapłańskiego czy też drogę życia w małżeństwie. Znamy wzniosłość i bliskość liturgii sprawowanej w pięknej harmonii różnorodnych posług i funkcji. Znamy też smak – nie zawsze łatwego, ale ostatecznie zawsze niezwykle owocnego – *wspólnego* podejmowania różnych dzieł apostołskich.

Ten, kto sam *w sobie rozpala charyzmat*, jest pełen szacunku dla innych i nie będzie gasił Ducha (por. 1 Tes 5,19). To właśnie Duch Święty sprawia, że wypowiedane przez nas słowa eucharystycznej konsekracji obejmują cały Kościół, całe Ciało Chrystusowe. Również każdy wierny składa Bogu ofiarę z samego siebie: swoje życie, modlitwę, pracę, odpoczynek, cierpienie, służbę na rzecz innych. Można więc powiedzieć, że Eucharystia jest codziennym, aktualnym momentem *konsekracji* każdego ochrzczonego i bierzmowanego. Pan codziennie czyni nas sługami konsekracji każdego z naszych braci i siostr. Nasze *służebne* kapłaństwo ma służyć powszechnemu *królewskiemu kapłaństwu* wszystkich wiernych. W przywołanym już dekrecie *Presbyterorum ordinis* Sobór naucza, że tak rozumiana Eucharystia jest celem naszego życia, gdyż *do tego właśnie zmierza i w tym się ostatecznie wypełnia cała posługa prezbiterów* (nr 2). Sakramentalny znak sprawowanej przez nas Eucharystii zbiera to, co uczyniliśmy, aby wezwać wiernych do odkrycia tożsamości chrzcielnej, duchowych darów i obudzić w nich współodpowiedzialność za Kościół.

3. Nasza służba w Kościele

Zanim św. Paweł wezwie Tymoteusza do *rozpalenia w sobie charyzmatu Bożego*, przypomina mu, że wiarę przyjął od babki i matki, których jest dłużnikiem. Jego zadaniem jest zaś pomnażanie w sobie tego daru.

Podobnie my – jesteśmy *dłużnikami* Kościoła, od którego otrzymaliśmy wiarę. Jest to jednak „dług miłości”, który zostaje spłacony przez miłość pasterską, o której św. Jan Paweł II pisał, że *jest przede wszystkim darem z siebie, całkowitym darem z siebie dla Kościoła, na obraz daru Chrystusa i we współdziałaniu z Nim (Pastores dabo vobis, 23)*. Naszym powołaniem jest służba na wzór Chrystusa – Kapłana i Sługi.

Odczytując Ewangelię w świetle znaków współczesności, możemy coraz głębiej rozumieć ewangelizację świata. Ewangelizacja na wzór Chrystusa wymaga od nas codziennego i coraz bardziej intensywnego kontemplowania Jego twarzy, czyli Jego słów i czynów, Jego stylu bycia wśród ludzi. Trzeba wciąż od nowa porównywać naszą kapłańską posługę z Jego niedoścignionym przykładem i stawiać sobie konkretne pytania: Czy moje słowa, mój sposób myślenia, zachowanie, styl bycia są wyrazem Chrystusowej miłości? Czy moje kapłańskie życie odzwierciedla Chrystusowe błogosławieństwa i rady ewangeliczne? Tylko naśladowanie Pana pozwoli nam właściwie odpowiedzieć na aktualne wyzwania i kryzysy. Zwłaszcza dziś, w dobie próby sumień kapłanów i świeckich, musimy pamiętać, że *ci, którzy we łzach sieją, żąć będą w radości* (Ps 126,5).

Prawdziwie Bożym darem dla nas będą zbliżające się Światowe Dni Młodzieży w Krakowie, ale obejmujące swym zasięgiem także całą Polskę. Ich przygotowanie wymaga nie tylko osobistego zaangażowania każdego z nas, ale także wysiłku rozbudzenia i umacniania darów, posług i odpowiedzialności w innych, zwłaszcza w młodych członkach Kościoła. Doświadczenie tej radości budowania Ciała Kościoła stanowi wyjątkową łaskę.

Drodzy Bracia, kończąc ten list, składamy Wam nasze ojcowskie i braterskie podziękowanie za każdy przejaw pasterskiej miłości do Kościoła. Modlimy się za kapłanów starszych, chorych i zmagających się z różnymi kryzysami: *Niech Pan cię błogosławi i strzeże. Niech rozpromieni oblicze swe nad tobą, niech cię obdarzy swą łaską* (Lb 6,24). Pokornie prosimy też Maryję, Matkę Kapłanów, aby wyprosiła nam wszystkim wierną i radosną posługę w Kościele Jej Syna. Polecamy Was też ojcowskiemu wstawiennictwu świętych papieży Jana XXIII i Jana Pawła II oraz błogosławionego Pawła VI.

Życzymy Wam głębokiego przeżycia Triduum Paschalnego i Niedzieli Bożego Miłosierdzia.

*Podpisali: Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi
obecni na 368. Zebraniu Plenarnym
Konferencji Episkopatu Polski w Warszawie
w dniu 12 marca 2015 r.*

Za zgodność:

+ Artur G. Miziński

Sekretarz Generalny KEP

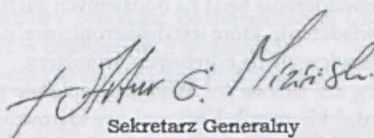
**INFORMACJA
O ZMIANIE PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH
ZAWIERANIA MAŁŻEŃSTW WYZNANIOWYCH
ZE SKUTKAMI CYWILNYMI**

Czcigodny Księżu Kanclerzu,

W związku ze zmianami przepisów dotyczących zawierania małżeństw wyznaniowych ze skutkami cywilnymi, które weszły w życie z dniem 1 marca 2015 r. kilka tygodni temu przesłane zostało do kurii diecezjalnych opracowanie z praktycznymi wskazówkami ich zastosowania.

Po konsultacjach z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych opracowanie to zostało uaktualnione. Przesyłam zatem jego poprawioną wersję, prosząc o ponowne przekazanie tej informacji do parafii.

Łączę wyrazy szacunku w Chrystusie Panu


Sekretarz Generalny
Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, dnia 20 marca 2015 r.
SEP – D/ 9.1.2-13

Załącznik 1.

**Informacja o zmianie przepisów dotyczących
zawierania małżeństw wyznaniowych ze skutkami cywilnymi
(tzw. małżeństwa konkordatowe)**

**Zmieniona i uzupełniona w dniu 16 marca 2015 roku
(zmiany i uzupełnienia zawiera tekst w kolorze czerwonym)**

1. Z dniem 1 marca 2015 roku wchodzi w życie nowe przepisy ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. „Prawo o aktach stanu cywilnego” (pasc), nowelizacja ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. „Kodeks rodzinny i opiekuńczy” (kro) oraz związane z nimi przepisy wykonawcze, w tym rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 stycznia 2015 r. w sprawie wzorów dokumentów wydawanych z zakresu rejestracji stanu cywilnego (rozp.) oraz Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 lutego 2015 r. w sprawie ogłoszenia wykazu stanowisk, których zajmowanie upoważnia do przyjmowania oświadczeń o wstąpieniu w związek małżeński oraz sporządzania zaświadczeń stanowiących podstawę sporządzania aktu małżeństwa zawartego w sposób określony w art. 1 § 2 i 3 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (obw.).
2. Zgodnie z nowymi przepisami, zaświadczenie stwierdzające brak okoliczności wyłączających zawarcie małżeństwa wydawane przez kierownika urzędu stanu cywilnego narzeczeni będą mogli uzyskać w dowolnym urzędzie w Polsce, niezależnie od zameldowania (art. 15 ust. 2 kro), nie będą musieli również w celu uzyskania tego zaświadczenia przedkładać odpisu aktu urodzenia (art. 76 ust. 1 pasc).
3. Powyższe zaświadczenie z dniem 1 marca 2015 r. będzie ważne sześć miesięcy, a nie tak jak dotychczas trzy miesiące (art. 41 ust. 2 kro).
4. Zmienia się także formularz powyższego zaświadczenia, a także zaświadczenia stwierdzającego, że oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński zostały złożone w obecności duchownego. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 stycznia 2015 r. (ukazało się w Dzienniku Ustaw RP 9 lutego 2015 r., poz. 194) przewiduje, że te dwa zaświadczenia będą na oddzielnych kartach papieru. Kierownik USC wydaje „swoje” zaświadczenie, które jest dwustronicowe, natomiast duchowny będzie wydawał „swoje” zaświadczenie na odrębnym formularzu.

Niestety, ani ustawa ani rozporządzenie nie precyzują, ile egzemplarzy zaświadczenia ma wydać kierownik USC, ani czy kierownik USC będzie dołączał czyste formularze zaświadczeń, które mają sporządzić duchowni, czy też duchowni w te formularze mają się zaopatrzyć we własnym zakresie. Wzory obu dokumentów dołączone do rozporządzenia (załączniki nr 26 i 27) zawierają także błędy i sformułowania niejasne, o których sprostowanie, wyjaśnienie lub interpretację zawnioskował do Ministra Spraw Wewnętrznych Sekretarz Generalny Konferencji Episkopatu Polski. Niestety, do chwili obecnej Ministerstwo nie opublikowało żadnych wyjaśnień. Wydaje się, że kierownicy USC, korzystając z dobrych dotychczasowych doświadczeń, będą wydawali w 3 egzemplarzach zarówno zaświadczenia stwierdzające brak okoliczności wyłączających zawarcie małżeństwa, jak i czyste druki zaświadczeń stwierdzających, że oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński zostały złożone w obecności duchownego. W przypadku, gdyby kierownik USC nie dołączył czystych formularzy zaświadczenia stwierdzającego, że oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński

zostały złożone w obecności duchownego, duchowny ma obowiązek sam zaopatrzyć się w taki formularz w urzędzie stanu cywilnego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przekazało kierownikom urzędów stanu cywilnego wyjaśnienie odnośnie do dokumentów związanych z zawarciem małżeństwa wyznaniowego ze skutkami cywilnymi. Z pisma Departamentu Spraw Obywatelskich z dnia 11 marca 2015 r. (DSO-ZP-6000-17/2015) wynika, co następuje:

a) Kierownicy USC „wydając zaświadczenia stwierdzające brak okoliczności do zawarcia małżeństwa powinni kierować się celowością i realnymi potrzebami w tym zakresie”.

b) Z pisma wynika także, że zaświadczenie stwierdzające brak okoliczności do zawarcia małżeństwa kierownik USC sporządza w trzech egzemplarzach, z których dwa przekazuje narzeczonym: jeden przeznaczony jest następnie do zachowania w parafii ślubu, a drugi przeznaczony jest dla kierownika urzędu stanu cywilnego właściwego do sporządzenia aktu małżeństwa – ten egzemplarz parafia przekazuje do USC wraz z zaświadczeniem, o którym poniżej. Trzeci egzemplarz zaświadczenia kierownik USC zachowuje w swojej dokumentacji.

c) Drugie z zaświadczeń, czyli „zaświadczenie stwierdzające, że oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński zostały złożone w obecności duchownego” (czysty formularz) kierownik USC przekazuje narzeczonym w trzech egzemplarzach, które winny zostać przekazane duchownemu w parafii ślubu. Tak jak dotychczas, zaświadczenie to w trzech egzemplarzach wypełnia duchowny w parafii, w którym miała miejsce ceremonia zaślubin. Następnie jeden egzemplarz proboszcz przekazuje do miejscowego urzędu stanu cywilnego w terminie pięciodniowym celem sporządzenia aktu małżeństwa, drugi wręczany jest nowożeńcom, a trzeci należy zachować w dokumentacji parafialnej.

d) W związku z obowiązywaniem przepisów przejściowych urzędy do 31 sierpnia 2015 roku mogą także wydawać zaświadczenia według dotychczasowych wzorów. Należy w takiej sytuacji postępować tak jak dotychczas: po zawarciu małżeństwa i sporządzeniu zaświadczenia jeden egzemplarz przekazać do miejscowego USC, drugi wręczyć nowożeńcom, trzeci zachować w dokumentacji parafialnej.

e) W przypadku stosowania nowych wzorów zaświadczeń możemy spotkać się dwiema sytuacjami:

- USC wydaje i przekazuje narzeczonym 3 egzemplarze zaświadczenia stwierdzającego brak okoliczności do zawarcia małżeństwa oraz 3 egzemplarze czystego druku zaświadczenia stwierdzającego, że oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński zostały złożone w obecności duchownego;

- USC wydaje i przekazuje narzeczonym 2 egzemplarze zaświadczenia stwierdzającego brak okoliczności do zawarcia małżeństwa oraz 3 egzemplarze czystego druku zaświadczenia stwierdzającego, że oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński zostały złożone w obecności duchownego.

W każdym z tych przypadków proboszcz wydaje nowożeńcom jedynie zaświadczenie o zawarciu małżeństwa, natomiast do miejscowego USC przekazuje po jednym egzemplarzu zaświadczenia stwierdzającego brak okoliczności do zawarcia małżeństwa oraz zaświadczenia o zawarciu małżeństwa (stwierdzającego, że oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński zostały złożone w obecności duchownego).

5. Tak jak dotychczas, na duchownym ciąży obowiązek doręczenia zaświadczenia stwierdzającego, że oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński zostały złożone w obecności duchownego wraz z zaświadczeniem stwierdzającym brak okoliczności wyłączających zawarcie małżeństwa do USC właściwego ze względu na miejsce zawarcia małżeństwa w terminie 5 dni, odliczając dni uznane ustawowo za wolne od pracy (art. 8 ust. 3 kro), czyli najczęściej będzie tak, że w przypadku małżeństwa zawartego w sobotę ostatnim dniem terminu doręczenia będzie piątek następnego tygodnia, gdyż nie liczy się sobota (dzień zawarcia małżeństwa) i niedziela (dzień ustawowo wolny od pracy). Nadanie jako przesyłki poleconej w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz.U. poz. 1529) jest równoznaczne z przekazaniem do urzędu stanu cywilnego.
6. Zaświadczenie podpisują czytelnie: oboje nupturienti, dwóch pełnoletnich świadków, duchowny, przed którym zostało zawarte małżeństwo oraz duchowny uprawniony do sporządzania zaświadczeń.
7. Na formularzu tego zaświadczenia nie przewidziano miejsca na pieczęć parafii. Nie jest jasne, czy to jest celowe czy przypadkowe pominięcie. Proponuje się, by *ad cautelam* obok podpisu w dolnej części zaświadczenia umieścić pieczęć okrągłą parafii.
8. Nowe przepisy nie nakładają na duchownych obowiązku przekazywania małżonkom po słudbie egzemplarza zaświadczenia o zawarciu małżeństwa, ale tę praktykę można stosować. (zob. wyjaśnienie wyżej w p. 4b i c)
9. Chociaż nowe przepisy także nie przewidują egzemplarza zaświadczeń dla parafii, należy ich kopie zachować w dokumentacji parafialnej. (zob. wyjaśnienie wyżej w p. 4b i c)
10. W Monitorze Polskim RP z dnia 26 lutego 2015 r. ukazało się także nowe Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 lutego 2015 r. (poz. 230) w sprawie ogłoszenia wykazu stanowisk, których zajmowanie upoważnia do przyjmowania oświadczeń o wstąpieniu w związek małżeński oraz sporządzania zaświadczeń stanowiących podstawę sporządzania aktu małżeństwa zawartego w sposób określony w art. 1 § 2 i 3 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Zasadniczo nie wnosi ono nic nowego w przedmiotowej kwestii, ale doprecyzowuje, zgodnie z przepisami prawa kanonicznego, terminologię dotyczącą nazw stanowisk, których pełnienie daje prawo do przyjęcia oświadczeń i sporządzenia i podpisania zaświadczenia. Terminologię tę należy stosować przy sporządzaniu zaświadczenia stwierdzającego, że oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński zostały złożone w obecności duchownego.
- Zawiera ono następujące wykazy w odniesieniu do Kościoła Katolickiego:
- a) stanowiska, których zajmowanie upoważnia do przyjmowania oświadczeń o wstąpieniu w związek małżeński: ordynariusz miejsca (biskup diecezjalny, administrator apostolski, administrator diecezji, wikariusz generalny, wikariusz biskupi), biskup polowy, proboszcz, administrator parafii, duchowny odpowiednio delegowany; (w kategorii: „duchowny odpowiednio delegowany” mieści się wikariusz parafialny, który jest delegowany zazwyczaj na sposób ogólny do asystowania przy zawieraniu małżeństwa, a także każdy inny biskup, prezbiter i diakon, który otrzymał delegację ogólną bądź szczególną do asystowania, stąd też w tym przypadku w odpowiednim miejscu zaświadczenia należy wpisać po imieniu lub imionach i nazwisku duchownego sformułowanie „duchowny delegowany”, z pominięciem wszystkich tytułów, godności i stanowisk duchownego asystującego na podstawie delegacji)

b) stanowiska, których zajmowanie upoważnia do sporządzania zaświadczeń stanowiących podstawę do sporządzania aktu małżeństwa: ordynariusz miejsca (biskup diecezjalny, administrator apostolski, administrator diecezji, wikariusz generalny, wikariusz biskupi), biskup polowy, proboszcz, administrator parafii, wikariusz lub inny duchowny odpowiednio delegowany w zastępstwie proboszcza.

W załącznikach jest zamieszczony nowy wzór zaświadczenia stwierdzającego, że oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński zostały złożone w obecności duchownego oraz przykładowy sposób wypełnienia tegoż zaświadczenia.

(Opracował: LA)

The image shows a very faint and mostly illegible form template. It appears to be a certificate or affidavit, as mentioned in the text above. The form contains several rectangular boxes for text entry, arranged in a structured layout. The text within the boxes is too light to read, but the overall structure suggests a formal document with multiple sections for information.

Wzór nowego zaświadczenia, które sporządza duchowny

Data

Miejscowość

Numer

Zaświadczenie stwierdzające, że oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński zostały złożone w obecności duchownego

Niniejszym potwierdzam, że w dniu przedemną
data zawarcia małżeństwa

Imię (imiona), nazwisko, stanowisko duchownego, który przyjął oświadczenie

W
miejsce zawarcia małżeństwa

pełna nazwa i adres jednostki organizacyjnej Kościoła lub związku wyznaniowego

Imię (imiona), nazwisko mężczyzny zawierającego małżeństwo

Imię (imiona), nazwisko kobiety zawierającej małżeństwo

zawarli małżeństwo podlegające
nazwa kościoła lub związku wyznaniowego

zgodnie oświadczając wolę jednoczesnego zawarcia małżeństwa podlegającego prawu polskiemu.

Świadkami zawartego małżeństwa byli:

Imię (imiona) i nazwisko

Imię (imiona) i nazwisko

Własnoręczne czytelne podpisy osób zawierających małżeństwo, świadków oraz duchownego:

Mężczyzna

Świadek 1

Kobieta

Świadek 2

Własnoręczny czytelny podpis duchownego, przed którym zostało
zawarte małżeństwo

Zawarcie małżeństwa zarejestrowano w księdze
małżeństw pod poz.

Niniejsze zaświadczenie stanowi podstawę do sporządzenia aktu małżeństwa przez kierownika urzędu
stanu cywilnego w

Imię (imiona), nazwisko i własnoręczny czytelny podpis duchownego
upoważnionego do sporządzania zaświadczeń, stanowisko

Przykład sposobu sporządzenia (wypełnienia) nowego zaświadczenia

25 marca 2015 r.

Lublin

5/2015

Data

Miejscowość

Numer

Zaświadczenie stwierdzające, że oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński zostały złożone w obecności duchownego

25 marca 2015 r.

Niniejszym potwierdzam, że w dniu przedemną

.....
data zawarcia małżeństwa
ks. Janem Kowalskim, proboszczem (lub: duchownym delegowanym)

.....
imię (imiona), nazwisko, stanowisko duchownego, który przyjął oświadczenia
Lublinie

W

.....
miejsce zawarcia małżeństwa

.....
Parafia Rzymskokatolicka pod wezwaniem św. Jana Chrzciciela i św. Jana Ewangelisty, ul. Kordlewska 10, 20-100 Lublin

.....
pełna nazwa i adres jednostki organizacyjnej kościoła lub związku wyznaniowego

.....
Stanisław Malinowski

.....
imię (imiona), nazwisko mężczyzny zawierającego małżeństwo
Marianne Nowak

.....
imię (imiona), nazwisko kobiety zawierającej małżeństwo
prawu Kościoła Katolickiego

.....
zawarli małżeństwo podlegające

.....
nazwa kościoła lub związku wyznaniowego

zgodnie oświadczając wolę jednoczesnego zawarcia małżeństwa podlegającego prawu polskiemu.

.....
Świadkami zawartego małżeństwa byli:

.....
Zygmunt Polek

.....
imię (imiona) i nazwisko
Irmína Kowal

.....
imię (imiona) i nazwisko

.....
Własnoręczne czytelne podpisy osób zawierających małżeństwo, świadków oraz duchownego:

.....
Stanisław Malinowski

.....
Mężczyzna

.....
Marianne Nowak

.....
Kobieta

.....
Zygmunt Polek

.....
Świadek 1

.....
Irmína Kowal

.....
Świadek 2

.....
Ks. Jan Kowalski

.....
Własnoręczny czytelny podpis duchownego, przed którym zostało
zawarte małżeństwo

.....
Zawarcie małżeństwa zarejestrowano w księdze
małżeństw pod poz.

.....
7/2015

.....
Niniejsze zaświadczenie stanowi podstawę do spo-
rządzenia aktu małżeństwa przez kierownika urzędu
stanu cywilnego w

.....
Lublinie

.....
Ks. Jan Kowalski

.....
Ks. Jan Kowalski, proboszcz (lub: wikariusz)

.....
imię (imiona), nazwisko i własnoręczny czytelny podpis duchownego
upoważnionego do sporządzenia zaświadczeń, stanowisko

KOMUNIKAT RADY DS. RODZINY NA 25 MARCA – DZIEŃ ŚWIĘTOŚCI ŻYCIA

Rada ds. Rodziny Konferencji Episkopatu Polski w dniu Zwiastowania Pańskiego, w którym obchodzimy również Dzień Świętości Życia, zwraca się z gorącym apelem o celebrowanie intencji tego dnia w kościołach i swoich rodzinach.

Dzisiaj obchodzimy 20. rocznicę ogłoszenia przez świętego Jana Pawła II encykliki *Evangelium vitae*. Ojciec Święty pisze w niej: *Wszyscy zatem mamy nieść naszemu bliźniemu posługę miłości, broniąc jego życia i wspomagając je zawsze, a zwłaszcza wówczas, gdy jest słabe lub zagrożone. Powinniśmy troszczyć się o nie, nie tylko jako jednostki, ale także jako wspólnota, czyniąc z bezwarunkowego szacunku dla życia ludzkiego fundament nowego Społeczeństwa.* (*Evangelium vitae* R. IV, 77)

Dzień Świętości Życia w Polsce został ustanowiony przez Episkopat w 1998 roku jako odpowiedź na wezwanie św. Jana Pawła II i jest obchodzony w uroczystość Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny, czyli 9 miesięcy przed Bożym Narodzeniem.

Święto to zachęca do refleksji nad wielkimi darami, jakimi zostaliśmy obdarzeni: życiem i rodziną, która dla każdego człowieka jest najważniejszym środowiskiem.

Obecnie, gdy wartości rodzinne i poczęte życie ludzkie są brutalnie atakowane, Dzień Świętości Życia jest chwilą szczególnej mobilizacji w obronie tych podstawowych wartości. Nie możemy pozostawać obojętni wobec usiłowania pozbawienia rodziców konstytucyjnego prawa do wychowywania dzieci zgodnie ze swoimi przekonaniem. Naszym zadaniem jest objęcie troską wszystkich pokoleń – tych najmłodszych, i tych najstarszych.

Naszym obowiązkiem jest także zdecydowane przeciwstawianie się anty-chrześcijańskiej kulturze, negującej prawo do życia od poczęcia do naturalnej śmierci oraz podważającej znaczenie małżeństwa i rodziny. Nie możemy akceptować pojawiających się ostatnio rozwiązań, uderzających w rodzinę i życie oraz dzieci i młodzież. Są to między innymi: wprowadzenie do wolnej sprzedaży wczesnoporonnej i szkodliwej dla zdrowia kobiet pigułki „dzień

po”, propozycja przyjęcia ustawy dotyczącej zapłodnienia pozaustrojowego *in vitro* nie szanującej życia dzieci poczętych, a przede wszystkim usiłowanie wprowadzania do polskiego życia społecznego programowych zmian kulturowo-cywilizacyjnych, opartych na ideologii gender, co narzuca przymocowa Konwencja CAHVIO.

Niech Dzień Świątoci Życia będzie nade wszystko dniem narodowej mobilizacji do modlitwy w intencji dzieci poczętych i ich bliskich, a także podjęcia duchowej adopcji dziecka poczętego.

W imieniu Rady ds. Rodziny KEP

+ Jan Wątroba

Przewodniczący

APEL
PREZYDIUM KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI
W ZWIĄZKU Z ROZPOCZĘCIEM PRAC
NAD PROJEKTEM USTAWY
O MEDYCZNYM WSPOMAGANIU PROKREACJI
(IN VITRO)

WPROWADZENIE

Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy o leczeniu niepłodności i podjęła decyzję o skierowaniu go do prac legislacyjnych. Tym samym projekt ten zostaje oddany w ręce parlamentarzystów, wśród których są ci, którym zależy na prawdziwym dobru współobywateli i poszanowaniu dla godności człowieka. Do nich zwracamy się z prośbą o rozważenie zaprezentowanych poniżej argumentów związanych z oceną moralną proponowanych rozwiązań oraz podyktowanych troską o ochronę sumienia parlamentarzystów, którzy staną wobec decyzji w głosowaniu.

W sprawach należących do decyzji podejmowanych w procesie legislacyjnym Kościół katolicki korzysta z prawa do wyrażania poglądów i formułuje ocenę proponowanych rozwiązań. Czyni to także dlatego, że w pracach parlamentarnych biorą udział posłowie i senatorowie, którzy nie tylko deklarują swoją przynależność do wspólnoty Kościoła, ale uczestniczą w Eucharystii i przystępują do sakramentów świętych. Z tego też powodu czujemy się wezwani, by również do nich skierować szczególne wyrazy wsparcia i zapewnienia o modlitewnej pamięci, w której prosimy dla nich o dojrzałość, odwagę i roztropność przy tworzeniu prawa. W trosce o to, by mogli oni podjąć decyzję o swoim zaangażowaniu w prace legislacyjne w sposób zgodny z dobrze uformowanym sumieniem, pozostać w pełnej łączności ze wspólnotą Kościoła katolickiego i w dyspozycji do przyjmowania Komunii świętej, przedstawiamy poniżej kryteria do jej podjęcia w sposób wolny, prawy i odpowiedzialny.

BRAK MOŻLIWOŚCI ZAWIERANIA KOMPROMISÓW W SPRAWACH MORALNOŚCI

Przy stanowieniu prawa sprawy istotnie ważne dla podmiotowości człowieka są jednocześnie przedmiotem ocen moralnych, jak i konsensusu. O ile w sprawach moralnych kompromisów zawierać nie można, o tyle

w sprawach politycznych kompromisy są istotą tworzenia regulacji w demokratycznym państwie prawa, w którym godzi się różne wizje porządku społecznego oraz priorytety w trosce o dobro wspólne.

Jednakże w procesie legislacyjnym nie można pomijać granic dla uczestnictwa w przyjęciu niemoralnego prawa, które stawia jasna i uzasadniona ocena etyczna, oparta o uniwersalne wartości, które w jednakowym stopniu dotyczą wszystkich ludzi, tak wierzących, jak i niewierzących. Ich pominięcie rodzi odpowiedzialność moralną za skutki wejścia w życie takiej regulacji i może oznaczać wykluczenie się ze wspólnoty Kościoła.

Jan Paweł II w związku z sytuacją, w której nie byłoby możliwe odrzucenie lub całkowite zniesienie prawa o przerywaniu ciąży – skoro już weszło w życie lub zostało poddane głosowaniu – wskazał, że „parlamentarzysta, którego osobisty absolutny sprzeciw wobec przerywania ciąży byłby jasny i znany wszystkim ludziom, postąpiłby słusznie, udzielając swego poparcia propozycjom, których celem jest ograniczenie szkodliwości takiej ustawy i zmierzających w ten sposób do zmniejszenia jej negatywnych skutków na płaszczyźnie kultury i moralności publicznej” (*Evangelium Vitae*, 73). Dlatego też jedynie ci politycy, którzy konsekwentnie popierali projekt godziwy – jeśli poniósł on porażkę – mogą w zgodzie z sumieniem poprzeć projekt stanowiący mniejsze zło. W przypadku zapłodnienia *in vitro* rozwiązaniem docelowym z moralnego punktu widzenia jest odrzucenie tej procedury jako zagrażającej godności oraz życiu lub zdrowiu dziecka we wczesnym stadium jego rozwoju.

Z powyższego wynikają wprost dwa obowiązki katolika uczestniczącego w procesie tworzenia prawa:

a) pierwszym jest wierność Chrystusowi i nauczaniu Kościoła katolickiego. W kwestiach wiary i moralności nie może być mowy o jakimkolwiek kompromisie. Podstawowym obowiązkiem osoby zaangażowanej w działanie na rzecz dobra wspólnego jest dbanie o jednoznaczność, a jej postawa musi być czytelna dla innych.

b) drugim obowiązkiem jest konieczność rozsądnego zaangażowania w życie publiczne, zachowania roztropności i prawości w osiągnięciu celów; budowanie uczciwego autorytetu i obecność w miejscach decydujących o tworzeniu i stosowaniu prawa.

Dlatego też konieczne wydaje się przyjęcie strategii postępowania w przypadku, gdy nie jest możliwe osiągnięcie rozwiązań najbardziej pożądaných. W tym ostatnim zakresie, przypomnijmy, katolik może brać udział w wypracowaniu i przyjęciu prawa, które nie jest doskonałe z perspektywy moralnej, o ile w ten sposób zwiększa się ochronę dobra, w tym przypadku gwarancje dla poszanowania praw dziecka, w tym jego godności, bezpieczeństwa i prawa do urodzenia.

Zwracamy na to uwagę dlatego, że w przestrzeni publicznej formułuje się pogląd, że „każde” prawo dotyczące medycznie wspomaganey prokreacji będzie „lepsze” niż jego brak, który pozwala na dowolność postępowania z materiałem genetycznym i powołanymi do życia embrionami ludzkimi. Ten pogląd jest błędny. Nowe prawo, które utrwalałoby swobodę dysponowania życiem ludzkim, jak to ma miejsce obecnie, nie tylko nie zasługuje na poparcie, ale rodzi obowiązek stanowczego sprzeciwu. Przyjęty przez Radę Ministrów projekt ustawy o leczeniu niepłodności zawiera rozwiązania, które uniemożliwiają jakikolwiek udział katolika w pracach służących jego przyjęciu.

Z przykrością odnotowujemy wypowiedzi niektórych polityków, którzy przyznają się do wiary katolickiej, iż poparcie projektu w kształcie przyjętym przez rząd jest konieczne z powodu troski o dobro par zmagających się z dramatem niepłodności. Pragniemy przypomnieć, że w sytuacji tego dramatu „Kościół stoi po stronie człowieka. Nie potępia nikogo. Stara się podpowiadać dobre rozwiązania, w tym realne leczenie przyczyn niepłodności, i budzić w sumieniach świadomość świętości, czyli szczególnej wartości ludzkiego życia w każdej fazie jego rozwoju. Kościół rozumie pragnienia i obawy, ale też przypomina, że dobro nigdy nie może być osiągnięte niegodziwymi metodami i że są zasady moralne, których charakteru zobowiązującego nigdy nie wolno zawiesić. W sytuacji, gdy małżonkowie natrafiają na trudności w przekazaniu życia (w wymiarze fizycznym) cel małżeństwa może być osiągnięty metodami prawdziwie terapeutycznymi, a kiedy i one okażą się nieskuteczne może wypełnić się w wymiarze duchowym i jednocześnie praktycznym. Chodzi mianowicie o poświęcenie się niepłodnych par na rzecz innych lub wielkoduszne przyjęcie do rodziny kogoś z ogromnej liczby dzieci oczekujących na adopcję” (*O wyzwaniach bioetycznych, przed którymi stoi współczesny człowiek*, Konferencja Episkopatu Polski, 5 marca 2013 roku).

Dlatego też ponownie wzywamy polski rząd do opracowania i rozpoczęcia prawdziwego medycznie programu leczenia niepłodności, opartego na uczciwej i rzetelnej diagnostyce przyczyn oraz podejmowaniu prób ich likwidowania. Trzeba powiedzieć to wyraźnie, duża grupa par borykających się ze skutkami niepłodności ma szansę na poczęcie dziecka w wyniku starań naprotechnologów, czyli lekarzy i instruktorów specjalizujących się z nowoczesnych metodach identyfikacji i leczenia biologicznych przyczyn niepłodności. Wymaga to od przyszłych rodziców cierpliwości, stanowi jednak godną dla ludzkiej płodności i tworzącego się życia odpowiedź terapeutyczną.

Z tych też powodów powtarzamy nasz sprzeciw wobec manipulacji stosowanej przez projektodawców, którzy zapłodnienie *in vitro* zakwalifikowali do metod leczenia niepłodności. Za bulwersujące uważamy stanowisko lekarzy i biologów współpracujących z podmiotami zajmującymi się procedurą medycznie wspomaganą prokreacji, którzy zaprzeczają powszechnie już publikowanym w uznanych międzynarodowo periodykach medycznych danym naukowym o istotnych negatywnych skutkach zdrowotnych, jakie powoduje u dziecka i u jego matki ten sposób poczęcia. Raz jeszcze wskazujemy na istnienie dobrej moralnie i dobrej dla zdrowia dziecka i matki naprotechnologii. Trzeba jednak przyznać, że również ta dziedzina medycyny – która charakteryzuje się większą skutecznością od sztucznego rozrodu – nie jest w stanie rozwiązać wszystkich problemów, i wobec niektórych patologii staje bezradna, podobnie zresztą jak niegodziwa z moralnego punktu widzenia technika *in vitro*.

BRAK PODMIOTOWOŚCI DZIECKA I SZACUNKU DLA ŻYCIA

Jak wskazywał polski Kościół w dokumencie z 5 marca 2013 roku pt. *O wyzwaniach bioetycznych, przed którymi stoi współczesny człowiek*, w rozwoju człowieka nie mają miejsca żadne skokowe i jakościowe zmiany. Cały rozwój dokonuje się w sposób ciągły. Nie da się stwierdzić też żadnego okresu ważniejszego od innych. Każdy moment w tym rozwoju zakłada poprzedni, aktualny zaś stanowi nieodzowny warunek następnego. Natomiast jedynym w swoim rodzaju zdarzeniem jest właśnie poczęcie człowieka. Wszystkie kolejne momenty jego życia są konsekwencją tego pierwszego, najważniejszego. W końcu wszelkie wątpliwości co do istnienia człowieka należy rozstrzygać na korzyść życia i stanowczo sprzeciwiać się działaniom

zagrożającym człowiekowi. Jan Paweł II formułuje tę normę jednoznacznie: „nawet samo prawdopodobieństwo istnienia osoby wystarczyłoby dla usprawiedliwienia najbardziej kategorycznego zakazu wszelkich interwencji zmierzających do zabicia embrionu ludzkiego” (*Evangelium Vitae* 60). Życie ludzkie jest wartością podstawową oraz niezbywalnym dobrem, które domaga się bezwzględnej ochrony, a więc niezależnie od okresu i jakości życia człowieka. Podważanie tego nakazu prowadzi do stopniowego osłabiania ochrony dzieci nienarodzonych, nieuleczalnie chorych a także ludzi starszych. Falszuje też rzeczywistość, relatywizując wartość życia i uzależniając od tego, czy nastąpiło już urodzenie lub czy człowiek ma zdolność do decydowania o samym sobie. Tymczasem życie jest albo go nie ma – jego wartości nie trzeba uzasadniać, ale należy ją tłumaczyć i rozbudzać na nią wrażliwość swoją i innych.

Z tego powodu należy podkreślić radykalizm projektu, który odrzuca wszelką wrażliwość na wartość i podmiotowość życia ludzkiego na etapie embrionalnym. Zarodek ludzki jest traktowany na równi z grupą komórek lub tkanką, co oznacza to samo, gdyby żyjącego człowieka sprowadzić do zespołu organów. Jest to podstawowa i zarazem nieusuwalna wada projektu proponowanego przez rząd.

SPRZECZNOŚĆ PROJEKTU RZĄDOWEGO Z PODSTAWOWYMI KRYTERIA- MI MORALNOŚCI

Tylko przy pobieżnej lekturze projekt ustawy o leczeniu niepłodności przyjęty przez Radę Ministrów może nie zrodzić wielu wątpliwości moralnych. Jego twórcy uczynili wiele, by ukryć prawdziwe intencje oraz radykalizm rozwiązań. W konsultacjach społecznych projektu twórcy czynili znacznie więcej, świadomie wprowadzali bowiem w błąd twierdząc np., że nie przewiduje on selekcji zarodków lub uniemożliwia zapłodnienie kobiet żyjących w związkach osób tej samej płci.

W poniższych uwagach podnosimy jedynie niektóre, najbardziej bulwersujące rozwiązania projektu, które nakazują wyrażenie zdecydowanego sprzeciwu wobec niego oraz rodzą nakaz moralny doprowadzenia do tego, by nie został on uchwalony.

1. Projekt umożliwia stosowanie procedury *in vitro* bez podjęcia realnej próby leczenia prawdziwej przyczyny niepłodności. Do zabiegu medycznie wspomaganą prokreacji można będzie przystąpić już po dwunastu

miesiącach „leczenia”, rozumianego również jako poradnictwo medyczne czy diagnozowanie przyczyn niepłodności, jak również od razu, jeżeli „zgodnie z aktualną wiedzą medyczną nie jest możliwe uzyskanie ciąży w wyniku zastosowania tych metod”. Praktyczne znaczenie tego stwierdzenia widać dopiero wówczas, gdy uświadomi się sobie, że praktyka lekarska osób świadczących usługi z zakresu *in vitro* nie zakłada rzetelnej diagnostyki i jest nakierowana na zaproponowanie jak najszybszego sposobu poczęcia i urodzenia dziecka.

2. Projekt lekceważy dobro dziecka, jakim jest zapewnienie, by urodziło się ono w stabilnej i pełnej rodzinie, tak jak to się dzieje przy procedurach adopcyjnych. Pozwala również na urodzenie dziecka przez kobiety pozostające w związkach z osobami tej samej płci. Jest to wynikiem krótkotrwałości okresu leczenia niepłodności „w parze” oraz tym, że jedyną przesłanką stwierdzenia, że do procesu leczenia przystępują osoby pozostające w związku konkubenckim jest ich „zgodne oświadczenie”.

3. Projekt zakłada eugeniczną selekcję zarodków. Przewiduje podział zarodków na zarodki zdolne do prawidłowego rozwoju oraz pozostałe. Te pierwsze muszą spełniać łącznie dwa warunki – w warunkach laboratoryjnych rozwijają się w odpowiednim tempie, posiadają odpowiednią budowę morfologiczną oraz nie stwierdzono u nich wady, która skutkowałaby ciężkim i nieodwracalnym upośledzeniem albo jakąkolwiek nieuleczalną chorobą. Oznacza to nie tylko odrzucenie dzieci z chorobą Downa czy mukowiscydozą, ale również np. genetycznie uwarunkowaną łuszczycą skóry. Projekt pozwala na swobodne niszczenie tej drugiej grupy embrionów ludzkich. Genetyczne badanie zarodków przedimplantacyjnych powoduje ich uśmiercenie a wyniki są często fałszywie dodatnie lub fałszywie ujemne.

4. Projekt umożliwi klonowanie człowieka. Przewiduje bowiem zakaz stworzenia zarodka, którego „informacja genetyczna w jądrze komórkowym jest «identyczna» z informacją genetyczną w jądrze komórkowym innego zarodka, płodu, człowieka, zwłok lub szczątków ludzkich”, ale nie zakazuje stworzenia zarodka o tej samej informacji genetycznej zawartej w mitochondriach, ani zarodka o 99,9% podobieństwie, co jest najczęstszą sytuacją określaną mianem klonowania.

5. Projekt zakłada jako normalny element procedury – mrożenie embrionów i ich przechowywanie. Kriokonserwacja jest nie do pogodzenia z szacunkiem należnym embrionom ludzkim. Zakłada ich produkcję, wystawia na poważne niebezpieczeństwo śmierci albo naruszenie

integralności fizycznej; znaczący ich procent nie przeżywa procesu zamrożenia i rozmrożenia, pozbawia je, przynajmniej czasowo, możliwości przyjęcia i kształtowania w łonie matki.

6. Projekt umożliwia poczynanie dzieci po śmierci dawcy komórek rozrodczych, w tym nie zakazuje możliwości wykorzystania w przypadku śmierci kobiety macierzyństwa surogacyjnego.

7. Projekt przewiduje niedopuszczalność przeniesienia zarodków do organizmu matki biologicznej, jeżeli po ich powołaniu do życia któryś z dawców komórek rozrodczych wycofał zgodę. Ponieważ bioetyka katolicka wyklucza możliwość adopcji zarodków pochodzących od innych rodziców biologicznych, zarodki te nigdy nie będą mogły rozwinąć się w celu urodzenia. Tym samym projekt czyni urodzenie dziecka zakładnikiem zgody dawców komórek rozrodczych, z których powstało ono do życia i więzi je w stanie zamrożenia.

8. Projekt pozostawia embrion ludzki poza jakimikolwiek relacjami osobowymi. Zgodnie z proponowanymi rozwiązaniami nie ma on rodziców, którzy sprawują nad nim pieczę i na których ciąży względem niego jakiegokolwiek obowiązki rodzicielskie. Jak Kościół zauważa w Instrukcji *Dignitas personae* dotyczącej niektórych problemów bioetycznych, „większość niewykorzystanych embrionów pozostaje sierotami. Ich rodzice nie dopominają się o nie, a czasem urywa się z nimi kontakt. To wyjaśnia istnienie składów całych tysięcy zamrożonych embrionów niemal we wszystkich krajach, w których praktykuje się zapłodnienie *in vitro*” (pkt. 18).

SYTUACJE BEZ GODZIWEGO WYJŚCIA

Wskazane powyżej rozwiązania projektu rządowego nie mogą być zaakceptowane nie tylko z tego powodu, że sprzeciwiają się w swej istocie godności człowieka i dobru dziecka. Funkcjonowanie regulacji w tym kształcie powoduje powstanie dramatycznych sytuacji, z których nie ma godziwego wyjścia. Tak dzieje się w przypadku tysięcy porzuconych embrionów, w relacji do których pojawia się „sytuacja niesprawiedliwości nie do naprawienia” (*Dignitas personae*, pkt 19). Dlatego Jan Paweł II odwoływał się do sumienia osób sprawujących odpowiedzialne funkcje, aby „została wstrzymana produkcja ludzkich embrionów, zważywszy że nie ma moralnie godziwego rozwiązania, które zapewniłoby ludzką przyszłość tysiącom zamrożonych embrionów, choć przecież mają one i zawsze zachowają

swoje podstawowe prawa i tym samym winny być chronione przez prawo jako osoby ludzkie” (24 maja 1996 roku). Ta sama uwaga musi dotyczyć grupy embrionów odrzucanych w procedurze jako niezdolnych do prawidłowego rozwoju.

W aktualnej sytuacji, mając na uwadze etyczną jakość przygotowanego projektu rządowego, a także wskazania zawarte w p. 73 encykliki *Evangelium vitae*, nieodzowne minimum, które katolicki poseł mógłby poprzeć w głosowaniu, winno charakteryzować się uznaniem człowieczej godności ludzkiego embrionu, gwarancją jego rozwoju w organizmie biologicznej matki, stabilnością związku mężczyzny i kobiety będących dawcami komórek rozrodczych, opieką rodziców właściwą ich dziecku, wykluczeniem mrożenia embrionów, ich selekcji i poczęcia po śmierci rodzica, a także powinien zawierać wyraźny zakaz klonowania, tworzenia chimer i hybrid, zakaz handlu embrionami oraz prowadzenia na nich eksperymentów medycznych. Tak więc wobec inicjatywy uchwalenia złego prawa o *in vitro* naszym obowiązkiem jest przyjęcie prawa, które poprawi obecną sytuację, a nie ją bez zastrzeżeń zalegalizuje.

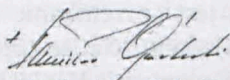
SPRZECIW WOBEC POMIJANIA

Zadaniem świeckich katolików, w tym parlamentarzystów i najwyższych urzędników państwa, jest „przenikanie duchem chrześcijańskim doczesnego porządku” ze świadomością, że rządzi się on swoimi prawami (por. *Nota doktrynalna Kongregacji Nauki Wiary dotycząca pewnych kwestii związanych z udziałem i postawą katolików w życiu politycznym*, pkt 1). Zadanie to obejmuje między innymi obronę życia ludzkiego. Jest to szczególnie ważne obecnie, kiedy próbuje się narzucić pogląd, że nie ma żadnych niezmiennych wartości uniwersalnych, prawo powinno być tylko wyrazem woli większości, otwarte na pluralizm światopoglądowy, kulturalny i polityczny.

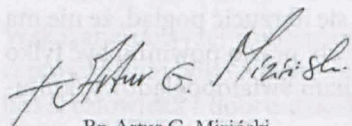
Nawiązując do cytowanego już dokumentu polskiego episkopatu zwracamy uwagę na bolesne zjawisko, w którym: „W imię fałszywie pojmowanej tolerancji oczekuje się, wręcz – żąda od katolików, aby zrezygnowali z wnoszenia do życia społeczno-politycznego tego, co zgodnie z wiarą uznają za prawdziwe i słuszne. Doświadczenie pokazuje, że przekonania katolików są dziś spychane na margines dyskusji społecznych jako anachroniczne. Katolikom niemal nie wolno publicznie przeciwstawiać się

głoszeniu prawa do decydowania o rodzicielstwie”. Jesteśmy tymczasem przeświadczeni, że katolicy powinni być dumni ze swoich przekonań, gdyż w centrum ich wiary stoi osobowa godność każdego bez wyjątku człowieka oraz godność jego sumienia, które rozbrzmiewa kanonem wartości uniwersalnych i niezmiennych, a zwłaszcza prawdy, miłości, sprawiedliwości i solidarności.

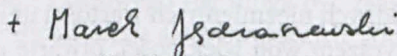
Sprzeciwiamy się pomijaniu stanowiska wynikającego z dorobku kultury chrześcijańskiej, o którym mówi preambuła polskiej Konstytucji jako o podstawowym zespole wartości, na jakich ma być budowany porządek społeczny i prawny w naszej Ojczyźnie. Sprzeciwiamy się naruszeniu art. 30 Konstytucji RP, który nakłada na władze publiczne obowiązek poszanowania i ochrony godności każdego człowieka, przyrodzonej i niezbywalnej, niezależnie od etapu jego rozwoju człowieka. Raz jeszcze przywołujemy słowa naszego rodaka, którego polski parlament wybrał na patrona 2015 roku – Jana Pawła II. Za nim chcemy sprzeciwić się tej rzeczywistości, w której doświadczamy „wielkiego katolickiego getta, getta na miarę narodu. Zarazem więc my, katolicy, prosimy o wzięcie pod uwagę naszego punktu widzenia”!



Abp Stanisław Gądecki
Metropolita Poznański
Przewodniczący KEP



Bp Artur G. Miziński
Sekretarz Generalny KEP



Abp Marek Jędraszewski
Metropolita Łódzki
Zastępca Przewodniczącego KEP

Warszawa, dnia 31 marca 2015 r.

BISKUP SIEDLECKI

DEKRET

Po zasięgnięciu opinii Diecezjalnej Rady ds. Ekonomicznych, niniejszym postanawiam, że:

1) Ofiary zbierane na tacę lub do puszek ze wszystkich zbiórek ogólnopolskich czy diecezjalnych należy przekazywać do Kurii Diecezjalnej:

- taca na misje z uroczystości Objawienia Pańskiego (6 stycznia)
- taca na utrzymanie zakonów kontemplacyjnych (2 lutego)
- puszka na Dzieło misyjne „Ad Gentes” (II niedziela Wielkiego Postu)
- ofiary składane w Wielki Piątek na utrzymanie Grobu Pańskiego i miejsc świętych w Ziemi Świętej
- taca na KUL (Poniedziałek wielkanocny)
- puszka na Świątynię Opatrzności Bożej w Warszawie (I niedziela czerwca)
- puszka na KUL (III niedziela czerwca)
- ofiary na „świętopietrze” (29 czerwca)
- taca misyjna (przedostatnia niedziela października)
- puszka w Dniu Solidarności z Kościołem Prześladowanym (II niedziela listopada)
- puszka na Pomoc Kościołowi na Wschodzie (II niedziela Adwentu)
- taca zbierana podczas w czasie Mszy św. połączonej z udzielaniem Sakramentu Bierzmowania na domy rekolekcyjne w Siedlanowie i Osinach
- ofiary na misje składane przez dzieci pierwszokomunijne czy kandydatów do bierzmowania
- zbiórki okolicznościowe zarządzane przez Konferencję Episkopatu Polski lub Biskupa Siedleckiego np. tace na Światowe Dni Młodzieży (17 maja 2015 r., 15 listopada 2015 r., 15 maja 2016 r.).

Wszystkie w/w zebrane ofiary Ksiądz Proboszcz jest zobowiązany przekazać w terminie nie przekraczającym 14 dni po zbiórce w kasie Kurii Diecezjalnej, czynnej od poniedziałku do soboty w godz. 9.00-13.30 lub przelewem na konto: PEKAO S.A. I o/Siedlce 46 1240 2685 1111 0000 3656 1739 z wpisaniem odpowiedniego tytułu wpłaty.

2) Ofiary na rzecz Caritas należy przekazywać bezpośrednio do Caritas Diecezjalnej:

- taca z II niedzieli Wielkanocnej
- taca z pierwszej niedzieli października
- taca z dnia 26 grudnia
- zbiórki okolicznościowe na rzecz poszkodowanym w różnych zdarzeniach losowych, zarządzane przez Konferencję Episkopatu Polski czy Biskupa Siedleckiego.

Wszystkie w/w zebrane ofiary Ksiądz Proboszcz jest zobowiązany przekazać w terminie nie przekraczającym 14 dni po zbiórce w biurze Caritas w Siedlcach przy ul. Budowlanej 1, czynnym od poniedziałku do piątku w godz. 8.00-16.00 lub przelewem na konto: ING Bank Śląski S.A. 38 1050 1953 1000 0090 3049 6757.

3) Ofiary zbierane do puszek w Dzień Papieski na Fundację „Dzieło Trzeciego Tysiąclecia” należy przekazywać bezpośrednio na wskazane konto w Warszawie.

4) Ofiary na tace zbierane podczas „niedziel seminaryjnych” na potrzeby Wyższego Seminarium Duchownego powinny być policzone przez Księdza Proboszcza i przedstawiciela WSD, należy sporządzić protokół, a Księża Proboszczowie są proszeni o wymianę bilonu, ewentualnie o przelanie zebranych ofiar na konto seminaryjne: PEKAO S.A. I o/Siedlce 89 1240 2685 1111 0010 4472 6585.

5) Wszystkie zobowiązania finansowe parafii czy dekanatu na rzecz Diecezji można również wpłacać na podane wyżej konto Kurii Diecezjalnej, zawsze z podaniem nazwy parafii (dekanatu) i tytułu wpłaty.

6) **Wpłaty na rzecz Kapłańskiego Funduszu Emerytalno-Zapomogowego** winny być dokonywane na konto: PEKAO S.A. I o/Siedlce 79 1240 2685 1111 0010 2729 8775 w następujących terminach:

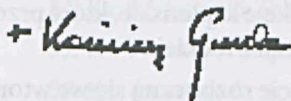
- opłaty kwartalne od księży pracujących w duszpasterstwie parafialnym za pośrednictwem Księdza Dziekana, najpóźniej do 30 dni po zakończeniu danego kwartału;

- opłaty od księży pracujących poza duszpasterstwem parafialnym w wysokości 100 zł na kwartał oraz emerytury proboszczów pełniących nadal urząd, według zasad określonych w Statucie KFEZ, najpóźniej do 30 dni po zakończeniu danego kwartału;

- pensje katechetyczne z miesiąca września, według zasad określonych w Statucie KFEZ, najpóźniej do 15 listopada br.

7) Kwartalne wpłaty za kolportaż „Echa Katolickiego” Księży Dziekani mają obowiązek przekazywać w kasie Kurii lub przelewem na konto: **BGŻ S.A. O/Siedlce 81 2030 0045 1110 0000 0046 9000.**

Z pasterskim błogosławieństwem



Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kanclerz

L. dz. 261/2015

Siedlce, dnia 13 marca 2015 r.

ZAPROSZENIE NA REKOLEKCJE KAPŁAŃSKIE

Czcigodni Księża!

Zgodnie z nakazem Kodeksu Prawa Kanonicznego oraz przyjętym w naszej diecezji zwyczajem, wszyscy kapłani są zobowiązani do odprawienia swoich corocznych rekolekcji kapłańskich, co drugi rok mają zaś w nich uczestniczyć we własnej diecezji. Udział w rekolekcjach specjalistycznych nie zwalnia księży z tego obowiązku.

W dniach od 7 do 10 kwietnia br. odbędą się w Diecezjalnym Centrum Formacji Kapłańskiej przy Wyższym Seminarium Duchownym w Nowym Opolu rekolekcje kapłańskie, które przeprowadzi ks. kan. Wiesław Gutowski, kapłan Diecezji Płockiej.

Rekolekcje rozpoczną się we wtorek 7 kwietnia o godz. 20.00, a zakończą obiadem w piątek 10 kwietnia. Będą miały charakter zamknięty, dlatego proszę Czcigodnych Księżo takie zaplanowanie zajęć w parafii, by nie wyjeżdżać do parafii w czasie trwania ćwiczeń rekolekcyjnych.

Do udziału w tych rekolekcjach zobowiązani są następujący Księża:

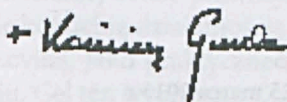
- | | |
|----------------------------|-------------------------------|
| 1. Ks. Andrzejuk Marek | 11. Ks. Dzięga Tadeusz |
| 2. Ks. Banasiuk Marian | 12. Ks. Faldowski Jarosław |
| 3. Ks. Bieńko Stanisław | 13. Ks. Głasek Andrzej |
| 4. Ks. Cholewa Grzegorz | 14. Ks. Gorzała Mirosław |
| 5. Ks. Czyrka Krzysztof | 15. Ks. Grabowiecki Stanisław |
| 6. Ks. Dadas Stanisław | 16. Ks. Grzelak Robert |
| 7. Ks. Daniluk Zbigniew | 17. Ks. Grzymała Zbigniew |
| 8. Ks. Domański Henryk | 18. Ks. Izdebski Waldemar |
| 9. Ks. Domański Jerzy | 19. Ks. Jakubiec Czesław |
| 10. Ks. Dudek Kazimierz | |
| 20. Ks. Janowski Jerzy | 23. Ks. Juszczynski Jarosław |
| 21. Ks. Jastrzębski Antoni | 24. Ks. Kamecki Adam |
| 22. Ks. Juszczynski Adam | 25. Ks. Kardas Piotr |

- | | |
|-----------------------------|---------------------------------|
| 26. Ks. Karwowski Tadeusz | 43. Ks. Pińczuk Wiesław |
| 27. Ks. Klewek Karol | 44. Ks. Romaniuk Jan |
| 28. Ks. Krawczyk Bogdan | 45. Ks. Sawczuk Roman |
| 29. Ks. Krupski Mirosław | 46. Ks. Sidorczyk Henryk |
| 30. Ks. Kulik Stanisław | 47. Ks. Sieńczewski Bogusław |
| 31. Ks. Laszuk Antoni | 48. Ks. Skwierczyński Krzysztof |
| 32. Ks. Lewczuk Tadeusz | 49. Ks. Sobotka Józef |
| 33. Ks. Liwak Jan | 50. Ks. Spólny Jan |
| 34. Ks. Łubik Mirosław | 51. Ks. Sulich Antoni |
| 35. Ks. Małek Stanisław | 52. Ks. Sutryk Janusz |
| 36. Ks. Maziejuk Czesław | 53. Ks. Szustek Henryk |
| 37. Ks. Nestoruk Wiesław | 54. Ks. Szyprowski Zbigniew |
| 38. Ks. Ostas Leszek | 55. Ks. Tkaczuk Waldemar |
| 39. Ks. Oworuszko Andrzej | 56. Ks. Tomczak Andrzej |
| 40. Ks. Pawluczuk Romuald | 57. Ks. Turemka Adam |
| 41. Ks. Pawłowski Krzysztof | 58. Ks. Uzdowski Marek |
| 42. Ks. Pieńkosz Jan | 59. Ks. Wasilik Tadeusz |
| | 60. Ks. Zarzycki Emilian |

Proszę wyznaczonych Księży potwierdzenie swego udziału w rekolekcjach **w terminie nieprzekraczalnym do dnia 30 marca br.** w Notariacie Kurii Diecezjalnej Siedleckiej pod numerem tel. 25/ 644 21 95.

Gdyby któryś z księży nie otrzymał zaproszenia, a chciałby wziąć udział w tej turze rekolekcji, szczególnie z grona Księży Emerytów lub Ren-cistów, to proszę również zgłoszenie swojego udziału w Notariacie Kurii.

Z pasterskim błogosławieństwem



Biskup Siedlecki

L. dz. 282/2015

Siedlce, dnia 18 marca 2015 r.

DEKRET

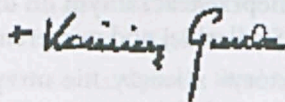
Niniejszym, zgodnie z § 10 p. 4 podpisanego w dniu dzisiejszym Statutu Caritas Diecezji Siedleckiej, odwołuję powołany przez Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego dnia 22 listopada 2004 r. (L. dz.1092/04) skład Komisji Nadzorczej Caritas Diecezji Siedleckiej, którą stanowili: ks. prał. Kazimierz Niemirka, ks. kan. Stanisław Wojteczuk i ks. kan. Mirosław Semeniuk.

Jednocześnie – na mocy § 10 p. 4 oraz § 15 p. 2 Statutu – powołuję na okres trzech lat Komisję Nadzorczą, w skład której wchodzi:

- 1) Ks. prał. Bogdan Krawczyk
- 2) Ks. Sylwester Frąc
- 3) Ks. Piotr Trochimiak.

Prawa i obowiązki Komisji Nadzorczej są szczegółowo określone w § 15 p. 1,3-9 Statutu Caritas Diecezji Siedleckiej. Ufam, że praca Komisji, realizowana według tych zasad, będzie dobrze służyła wypełnianiu przez naszą diecezjalną Caritas celów statutowych i pomoże skutecznie czuwać nad jej poprawną działalnością.

Z pasterskim błogosławieństwem



Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kancelarz

L. dz. 301/2015
Siedlce, dnia 25 marca 2015 r.

STATUT CARITAS DIECEZJI SIEDLECKIEJ

Rozdział I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

§ 1

Caritas Diecezji Siedleckiej, zwana dalej Caritas, jest instytucją, która organizuje i koordynuje działalność charytatywną i opiekuńczą w Diecezji Siedleckiej.

§ 2

1. Caritas posiada kościelną osobowość prawną, nadaną jej przez Biskupa Diecezji Siedleckiej z chwilą utworzenia oraz osobowość prawną na gruncie prawa polskiego zgodnie z art. 7 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 17 maja 1989 roku o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. 1989, Nr 29, poz. 154 z późn. zm.).

2. Caritas posiada status organizacji pożytku publicznego prowadząc działalność pożytku publicznego zgodnie z ustawą z dnia 24 kwietnia 2003 roku o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (tekst jednolity: Dz.U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536 z późn. zm.).

§ 3

1. Siedzibą Caritas jest miasto Siedlce.
2. Terenem działalności jest cała Polska, a w szczególności Diecezja Siedlecka.

Rozdział II

CELE I ZADANIA

§ 4

1. Celem statutowym Caritas, jako kościelnej osoby prawnej, jest organizowanie, koordynowanie i kierowanie kościelną działalnością charytatywno-opiekuńczą, a także pracą formacyjną, jako praktyczne realizowanie nauki Jezusa Chrystusa o miłosierdziu. Cel ten wypływa z Chrystusowego przykazania miłości odczytywanego w kontekście nauki Kościoła i w obliczu konkretnych oraz aktualnych potrzeb ludzkich. Caritas realizuje ten cel mając na uwadze godność każdej osoby ludzkiej.

2. Celem Caritas, jako organizacji pożytku publicznego jest realizowanie zadań publicznych w zakresie działalności pożytku publicznego.

§ 5

Do zadań Caritas, jako kościelnej osoby prawnej, należy w szczególności:

1. organizowanie, koordynowanie i prowadzenie działalności charytatywno-opiekuńczej Kościoła przez:

- a. pomoc rodzinie i osobom w trudnej sytuacji materialnej;
- b. pomoc dzieciom i młodzieży uczącej się;
- c. organizowanie czasu wolnego dla dzieci i młodzieży (prowadzenie świetlic, organizowanie kolonii, obozów, wyjazdów wypoczynkowo-religijnych, itp.);
- d. organizowanie i prowadzenie akcji okolicznościowych (Tornister Pełen Uśmiechów, Wigilijne Dzieło Pomocy Dzieciom, Jałmużna Wielkopostna, itp.);

2. uczestniczenie w ogólnokrajowych i międzynarodowych akcjach wchodzących w zakres działalności charytatywnej Kościoła;

3. analizowanie niekorzystnych zjawisk społecznych i zakresu ich występowania oraz opracowanie programów zmierzających do ich usuwania;

4. opracowanie programów działalności charytatywnej.

§ 6

Do zadań Caritas jako organizacji pożytku publicznego należy:

a) krzewienie i ożywanie miłości miłosiernej oraz systematyczna i metodyczna formacja charytatywna;

b) analiza niekorzystnych zjawisk społecznych, zakresu ich występowania, wypracowywanie programów zmierzających do ich usuwania;

c) prowadzenie działalności charytatywno-opiekuńczej, systematyzowanie jej form i podejmowanie działań na rzecz szerokiego zakresu potrzebujących, a w szczególności na rzecz: rodziny, dzieci, młodzieży, samotnych matek, niepełnosprawnych, chorych, seniorów, uzależnionych, bezdomnych, bezrobotnych, ofiar przemocy, więźniów, migrantów i uchodźców, ofiar klęsk żywiołowych, epidemii i zbrojnych konfliktów;

d) świadczenie pomocy społecznej, w tym pomocy rodzinom i osobom w trudnej sytuacji życiowej oraz wyrównywanie szans tych rodzin i osób;

- e) podtrzymywanie tradycji narodowej, pielęgnowanie polskości oraz rozwoju świadomości narodowej, obywatelskiej i kulturowej;
- f) działalność na rzecz mniejszości narodowych;
- g) ochrona i promocja zdrowia;
- h) działania na rzecz osób niepełnosprawnych;
- i) promocja zatrudnienia oraz aktywizacja zawodowa i społeczna osób pozostających bez pracy i zagrożonych zwolnieniem z pracy;
- j) upowszechnianie i ochrona praw kobiet oraz działalność na rzecz równych praw kobiet i mężczyzn;
- k) działalność wspomagająca rozwój gospodarczy, w tym rozwój przedsiębiorczości;
- l) działalność wspomagająca rozwój wspólnot i społeczności lokalnych;
- m) działalność na rzecz rozwoju nauki, edukacji, oświaty i wychowania;
- n) rekreacja, krajoznawstwo oraz wypoczynek dzieci i młodzieży;
- o) upowszechnianie kultury, sztuki, ochrony dóbr kultury i tradycji;
- p) upowszechnianie kultury fizycznej i sportu;
- q) działalność na rzecz ekologii i ochrony zwierząt oraz ochrony dziedzictwa przyrodniczego;
- r) przeciwdziałanie patologiom społecznym;
- s) upowszechnianie ochrony wolności i praw człowieka oraz swobód obywatelskich, a także działania wspomagające rozwój demokracji;
- t) ratownictwo i ochrona ludności;
- u) działalność wspomagająca technicznie, szkoleniowo, informacyjnie lub finansowo podmioty prowadzące działalność w sferze pożytku publicznego.
- v) pomoc ofiarom wypadków komunikacyjnych, katastrof, klęsk żywiołowych, konfliktów zbrojnych i wojen w kraju i za granicą;
- w) działania na rzecz integracji europejskiej w oparciu o wartości chrześcijańskie oraz rozwijania kontaktów i współpracy między społeczeństwami;
- x) promocja i organizacja wolontariatu;

§ 7

1. Działalność opisana w §6 jest w całości prowadzona, jako działalność nieodpłatna i odpłatna.
2. Caritas może prowadzić działalność gospodarczą. Decyzję w tym zakresie podejmuje Biskup Siedlecki.

§ 8

Caritas współpracuje w szczególności z:

1. Caritas Polska oraz Caritas innych Diecezji i Caritas innych krajów w zakresie koordynacji działań charytatywnych oraz w realizacji uchwał podjętych większością głosów podczas Zgromadzenia Dyrektorów Caritas diecezjalnych;
2. organami administracji państwowej i samorządowej;
3. innymi organizacjami pozarządowymi w tym stowarzyszeniami, fundacjami, podejmującymi działalność charytatywną, opiekuńczą i leczniczą oraz wspierającymi wolontariat, klubami sportowymi i uczniowskimi klubami sportowymi;
4. instytucjami Kościoła Katolickiego;
5. organizacjami charytatywnymi Kościoła Katolickiego i innych wyznań w kraju i za granicą oraz organizacjami państwowymi i społecznymi przy zachowaniu własnej tożsamości.

§ 9

Caritas może współpracować z innymi podmiotami, w szczególności z podmiotami wymienionymi w § 8 niniejszego Statutu, poprzez:

1. wspólne projekty pomocowe i szkoleniowe w dziedzinach dotyczących działalności Caritas;
2. wzajemne informowanie się o planowanych kierunkach działalności;
3. konsultacje pisemne i ustne z organami administracji publicznej w zakresie projektów aktów normatywnych w dziedzinach dotyczących działalności statutowej Caritas;
4. uczestniczenie w zespołach doradczych i inicjatywnych organizacji pozarządowych w dziedzinach dotyczących działalności statutowej Caritas;
5. uczestniczenie w zespołach doradczych, inicjatyw tworzonych przez organy administracji publicznej i złożonych z przedstawicieli organizacji pozarządowych oraz właściwych organów administracji publicznej;

6. przyjmowanie zleceń od organów administracji publicznej państwowej i samorządowej na realizację zadań publicznych;
7. umowy o wykonanie inicjatywy lokalnej;
8. umowy partnerstwa.

Rozdział III

SKTRUKTURA, REPREZENTACJA, ORGANY KONTROLI

§ 10

Nadrzędną władzą Caritas jest Biskup Siedlecki, który:

1. powołuje i rozwiązuje Caritas;
2. nadaje Statut Caritas i dokonuje w nim zmian;
3. mianuje i odwołuje Dyrektora i innych członków Zarządu;
4. powołuje i odwołuje Komisję Nadzorczą;
5. wyraża opinie i zalecenia w istotnych sprawach Caritas;
6. przyjmuje zatwierdzone, roczne sprawozdania merytoryczne i finansowe z działalności Caritas;
7. aprobuje powołanie lub likwidację jednostki organizacyjnej Caritas.

§ 11

1. Organem zarządzającym Caritas jest Zarząd Caritas.
2. Organem nadzoru i kontroli Caritas jest Komisja Nadzorcza.

§ 12

1. Skład Zarządu Caritas może być jednoosobowy lub wieloosobowy.
2. Zarząd Caritas reprezentuje Dyrektor Caritas mianowany przez Biskupa Siedleckiego.
3. Dyrektorem Caritas nie może być osoba skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwa z winy umyślnej ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe.

§ 13

Do zadań Zarządu Caritas należy w szczególności:

1. organizowanie przewidzianych Statutem działań Caritas, opracowanie programów pracy Caritas;

2. ustalanie planów finansowych oraz sporządzanie sprawozdań finansowych;
3. gospodarowanie funduszami i majątkiem Caritas;
4. organizowanie systematycznych zebrań, celem omówienia bieżących spraw;
5. przygotowanie programów rocznej działalności Caritas.

§ 14

Do zadań i uprawnień Dyrektora Caritas należy:

1. przewodniczenie Zarządowi;
2. reprezentowanie Caritas i występowanie w jej imieniu;
3. podpisywanie aktów prawnych i składanie oświadczeń woli w imieniu Caritas;
4. podejmowanie decyzji w sprawach bieżących w imieniu Zarządu Caritas;
5. powołanie i likwidacja jednostek organizacyjnych Caritas, po uzyskanej aprobacie Biskupa Siedleckiego;
6. kontrola i nadzorowanie podległych mu jednostek organizacyjnych Caritas;
7. zatwierdzanie jednostkowych sprawozdań finansowych podległych Zarządowi samobilansujących jednostek organizacyjnych;
8. przyjmowanie i zwalnianie pracowników Caritas;
9. nadawanie jednostkom organizacyjnym Caritas statutów i regulaminów działania;
10. informowanie Biskupa Siedleckiego o działalności Caritas.

§ 15

1. Komisja Nadzorcza jest organem nadzoru i kontroli Caritas.
2. Komisja Nadzorcza jest organem kolegialnym i składa się z trzech osób, mianowanych przez Biskupa Siedleckiego na okres 3 lat.
3. Komisja Nadzorcza jest niezależna od Zarządu Caritas w zakresie kontroli wewnętrznej, a jej członkowie nie mogą pełnić funkcji wicedyrektora ani sekretarza Caritas, ani pozostawać z nimi w związku małżeńskim, we wspólnym pożyciu, w stosunku pokrewieństwa, powinowactwa lub podległości służbowej.
4. Członkami Komisji Nadzorczej nie mogą być osoby skazane prawomocnym wyrokiem za przestępstwo z winy umyślnej ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe.

5. Komisja Nadzorcza zbiera się, co najmniej jeden raz w roku, w celu wyboru biegłego rewidenta do badania sprawozdania finansowego lub samodzielnego dokonania kontroli majątku, ksiąg i gospodarki finansowej Caritas. Wyniki badania sprawozdania finansowego lub kontroli wraz z wnioskami Komisja Nadzorcza przedstawia Biskupowi Siedleckiemu.
6. Badanie sprawozdania finansowego jeśli nie wynika z przepisów prawa może zostać przeprowadzone dobrowolnie.
7. Biskup Siedlecki lub Komisja Nadzorcza ma prawo wystąpienia do Zarządu Caritas z wnioskiem o dokonanie nadzwyczajnego audytu zewnętrznego.
8. Komisja Nadzorcza zatwierdza roczne sprawozdanie finansowe, po uzyskaniu opinii biegłego rewidenta, jeśli podlegało ono badaniu lub po przeprowadzeniu kontroli, o której mowa w ust. 6.
9. Zatwierdzone sprawozdanie finansowe, Komisja Nadzorcza przekazuje do Biskupa Siedleckiego w ciągu 14 dni od jego zatwierdzenia.

Rozdział IV

PRACOWNICY CARITAS

§ 16

1. Wiara i etos religii katolickiej stanowią podstawę realizowania działalności Caritas, dlatego w doborze pracowników religia i wynikający z jej wyznania etos życia stanowi istotne, uzasadnione i usprawiedliwione kwalifikacje do zatrudnienia w Caritas (art. 183b § 4 Kodeksu Pracy).
2. Pracownicy Caritas uczestniczą w misji charytatywnej Kościoła Rzymskokatolickiego poprzez swą pracę i postawę opartą na etosie miłości bliźniego wynikającym z nauki Jezusa Chrystusa oraz katolickiej nauki społecznej.
3. Pracownicy Caritas spełniają wymogi stawiane osobom zatrudnionym w instytucjach i organizacjach kościelnych Kościoła Rzymskokatolickiego, a w swej pracy mają obowiązek stosować się do odpowiednich im przepisów prawa kanonicznego.
4. Pracownicy Caritas mają obowiązek i prawo do doskonalenia zawodowego i formacji intelektualnej oraz formacji duchowej.

§ 17

1. Caritas prowadząc działalność pożytku publicznego, może zatrudniać pracowników oraz korzystać ze świadczeń wolontariuszy.
2. Caritas prowadząc działalność pożytku publicznego może powierzać wykonanie określonych prac i zadań w drodze umów cywilno-prawnych.

§ 18

1. Główny Księgowy przejmuje odpowiedzialność za prowadzenie rachunkowości Caritas.
2. Wymiar czasu pracy oraz zakres zadań Głównego Księgowego określa Dyrektor Caritas uwzględniając stosowne przepisy prawa.

§ 19

Zakres obowiązków pracownika w jednostkach organizacyjnych Caritas wynika z odrębnych statutów lub regulaminów poszczególnych jednostek ustalonych przez Zarząd Caritas, a precyzowany jest w umowach powierzających im określone funkcje.

Rozdział V

JEDNOSTKI ORGANIZACYJNE

§ 20

1. Caritas w ramach prowadzonej działalności pożytku publicznego prowadzi jednostki organizacyjne, tworzone zgodnie z celami realizowanymi przez Caritas. Są nimi:

- 1) Ośrodek „MISERICORDIA” Caritas,
- 2) Zakład Aktywności Zawodowej,
- 3) Centrum Integracji Społecznej.

2. Mogą być powoływane inne jednostki organizacyjne w celu realizacji zadań statutowych Caritas.

§ 21

1. Wszystkie jednostki organizacyjnego po wcześniejszej aprobacie Biskupa Siedleckiego powołuje i likwiduje Dyrektor Caritas.
2. Jednostki organizacyjne Caritas mogą uzyskać wyodrębnienie prawne, organizacyjne i finansowe, stając się jednostkami samobilansującymi,

w drodze decyzji Dyrektora Caritas. Jednostki te mogą również uzyskać osobowość prawną na gruncie prawa polskiego zgodnie z przepisami prawa polskiego, ze szczególnym uwzględnieniem ustawy z dnia 17 maja 1989 roku o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Jednostki organizacyjne Caritas działają na podstawie własnych odrębnych statutów lub regulaminów, które nadawane są przez Dyrektora Caritas.

§ 22

1. Dyrektor Caritas sprawuje bieżącą kontrolę i nadzór nad wszystkimi jednostkami organizacyjnymi Caritas, w szczególności poprzez:

- a. wyrażenie opinii i zaleceń w istotnych sprawach tych jednostek;
- b. zatwierdzanie rocznych sprawozdań merytorycznych i finansowych z działalności tych jednostek w terminach przewidzianych w ich statutach lub regulaminach;
- c. przeprowadzanie spotkań i konsultacji z dyrektorami oraz kierownikami tych jednostek;
- d. przeprowadzanie lub zarządzanie kontroli.

2. Dyrektor Caritas w trybie nadzoru lub toku czynności kontrolnych, kierując się zasadami miłosierdzia chrześcijańskiego, dobrem, w tym duchowym, pacjentów i podopiecznych oraz pracowników, a także troską o dobre imię Caritas, może zażądać od dyrektorów lub kierowników we wszystkich podległych mu jednostkach organizacyjnych zmian ich decyzji, w tym decyzji personalnych. W razie niedokonania takiej zmiany w terminie 14 dni Dyrektor Caritas wydaje decyzję zmieniającą, która po uzyskaniu aprobaty Biskupa Siedleckiego zastępuje tamtą decyzję.

§ 23

1. Dyrektora lub kierownika jednostki organizacyjnej Caritas powołuje i odwołuje Dyrektor Caritas.

2. Dyrektor lub kierownik jednostki organizacyjnej Caritas jest zobowiązany przede wszystkim do:

- a. reprezentowania podległej mu jednostki i występowania w jej imieniu;
- b. składania oświadczeń woli w imieniu podległej mu jednostki;
- c. podejmowania decyzji w sprawach bieżących podległej mu jednostki;
- d. kontrolowania i nadzorowania wykonywania pracy w podległej mu jednostce;

- e. przyjmowania i zwalniania pracowników w podległej mu jednostce;
- f. organizowania i nadzorowania działalności w podległej mu jednostce;
- g. przekładania Dyrektorowi Caritas pisemnych sprawozdań merytorycznych i finansowych z działalności kierowanej przez niego jednostki;
- h. konsultowania z Dyrektorem Caritas planowanych zobowiązań i inwestycji, zwłaszcza tych kilkuletnich lub wieloletnich;
- i. uzyskania pisemnej zgody Dyrektora Caritas do zaciągnięcia zobowiązania lub podjęcia inwestycji o wartości powyżej kwoty określonej w statucie lub regulaminie danej jednostki organizacyjnej, a także innych spraw dotyczących czynności przekraczających zwykły zarząd jednostką.

Rozdział VI

ŚRODKI MATERIALNE I FUNDUSZE NA DZIAŁALNOŚĆ

§ 24

1. Caritas ma prawo nabywania oraz zbywania praw majątkowych, a także użytkowania i zarządzania majątkiem znajdującym się w jej posiadaniu.
2. Caritas ma prawo do występowania przed organami administracji publicznej, w tym rządowej i samorządowej, a także sądami i trybunałami oraz wobec osób trzecich dla obrony i reprezentacji swoich praw majątkowych.
3. Caritas ma prawo prowadzenia działalności gospodarczej w celu uzyskiwania środków materialnych na cele statutowe; działalność gospodarcza może być prowadzona w rozmiarze służącym realizacji celów statutowych za pośrednictwem jednostek wyodrębnionych organizacyjnie, a cały uzyskiwany dochód winien być przeznaczany na cele statutowe.

§ 25

1. Caritas jako organizacja pożytku publicznego wyodrębnia organizacyjnie oraz finansowo prowadzoną działalność pożytku publicznego i przeznaczone na tę działalność środki publiczne od środków pozyskiwanych i przeznaczonych na kościelną działalność miłosierdzia.
2. W zakresie działalności pożytku publicznego finansowanej ze środków publicznych w tym 1% podatku i darowizn podlegających odpisom podatkowym; Caritas oprócz nadzoru i kontroli wewnętrznej, podlega kontroli państwowej określonej przepisami prawa.

3. W ramach prowadzonej działalności pożytku publicznego, zgodnie z art. 23 ust. 1a ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 roku o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, Caritas – posiadając status organizacji pożytku publicznego sporządza sprawozdania merytoryczne jedynie z wyodrębnionej działalności pożytku publicznego.

4. W ramach prowadzonej działalności pożytku publicznego, zgodnie z art. 23 ust. 2b Caritas posiadając status organizacji pożytku publicznego sporządza sprawozdanie finansowe z wyodrębnionej działalności pożytku publicznego.

§ 26

Środki na prowadzenie działalności pożytku publicznego Caritas pochodzą w szczególności z:

1. odpisów podatkowych na cele działalności pożytku publicznego przekazywanych zgodnie z obowiązującymi przepisami państwowymi, w tym z odpisów 1% podatku dochodowego od osób fizycznych;
2. dotacji pochodzących od krajowych i zagranicznych instytucji państwowych, samorządowych.

§ 27

Środki na prowadzenie działalności miłosierdzia – kościelnej działalności charytatywno-opiekuńczej, realizowanej przez Caritas pochodzą w szczególności z:

1. darowizn pieniężnych ruchomych i w naturze pochodzących od wiernych;
2. darowizn otrzymanych na kościelną działalność charytatywno-opiekuńczą;
3. spadków, zapisów oraz darowizn od osób prywatnych oraz instytucji i osób prawnych, tak polskich jak i zagranicznych;
4. zbiorów;
5. majątku ruchomego i nieruchomego Caritas.

§ 28

W zakresie prowadzonej działalności miłosierdzia – kościelnej działalności charytatywno-opiekuńczej-finansowanej ze środków własnych, Caritas podlega nadzorowi i kontroli wewnętrznej określonej przez Kodeks Prawa Kanonicznego.

§ 29

W dysponowaniu środkami materialnymi Caritas wypełnia wolę ofiarodawców zgodnie z przepisami kan. 1267 § 3 Kodeksu Prawa Kanonicznego oraz przestrzega przepisów prawa polskiego i kanonicznego, szczególnie zaś kanonów: 1282, 1284 § 1 i 1290 Kodeksu Prawa Kanonicznego.

§ 30

W dysponowaniu środkami materialnymi Caritas zabrania się:

1. udzielania pożyczek lub zabezpieczenia zobowiązań majątkiem Caritas w stosunku do jej członków, członków organów lub pracowników oraz osób, z którymi pracownicy Caritas pozostają w związku małżeńskim, we wspólnym pożyciu albo w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa w linii prostej, pokrewieństwa lub powinowactwa w linii bocznej do drugiego stopnia, albo są związani z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli, zwanej dalej „osobami bliskimi”;
2. przekazywania majątku Caritas na rzecz członków, członków organów lub pracowników oraz ich osób bliskich, na zasadach innych niż w stosunku do osób trzecich, w szczególności, jeżeli przekazania to następuje bezpłatnie lub na preferencyjnych warunkach;
3. wykorzystywania majątku Caritas na rzecz członków, członków organów lub pracowników oraz ich osób bliskich na zasadach innych niż w stosunku do osób trzecich, chyba, że to wykorzystanie bezpośrednio wynika ze statutowego celu Caritas;
4. zakup towarów lub usług od podmiotów, w których uczestniczą członkowie Caritas, członkowie jej organów lub pracownicy oraz ich osób bliskich na zasadach innych niż w stosunku do osób trzecich, lub po cenach wyższych niż rynkowe.

§ 31

W razie likwidacji Caritas, jej majątek przechodzi na własność Diecezji Siedleckiej z przeznaczeniem na cele zgodne ze statutem Caritas

§ 32

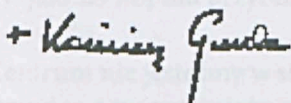
Rokiem obrotowym jest rok kalendarzowy.

Rozdział VII SYMBOLE I ŚWIĘTA

§ 33

1. Caritas używa prawnie zastrzeżonej nazwy „CARITAS”.
2. Logo Caritas, składa się z elementu graficznego oraz dwóch napisów „caritas” i „CARITAS”. Element graficzny to czteroramienny symetryczny krzyż, w kolorze czerwonym. W środku krzyża znajduje się napis „CARITAS” przedstawiony dużymi literami alfabetu, czcionką w kolorze białym stylizowaną tak, że napis swoim wyglądem przypomina serce. Od krzyża odchodzą cztery symetryczne szarfy w kolorze czerwonym z dwoma białymi paskami. Pod krzyżem znajduje się drugi napis „caritas” przedstawiony małymi literami alfabetu, czcionką w kolorze czerwonym. Krzyż oraz napis „caritas” obwiedzione są cienką prostokątną obwódką, o lekko zaokrąglonych rogach, w kolorze czerwonym.
3. Uroczystością patronalną Caritas jest druga niedziela wielkanocna, obchodzona jako Święto Miłosierdzia Bożego.

Niniejszy Statut wchodzi w życie z dniem podpisania.

A handwritten signature in black ink, starting with a cross symbol and followed by the name 'Kazimierz Genda' in a cursive script.

Biskup Siedlecki

L. dz. 300/2015

Siedlce, w uroczystość Zwiastowania Pańskiego, 25 marca 2015 r.

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

Ks. mgr Grzegorz BINDZIUK mianowany referentem ds. młodzieży w dekanacie siedleckim (2.03.2015 r.)

Ks. mgr Mateusz GOMÓŁKA mianowany diecezjalnym duszpasterzem służby liturgicznej (5.03.2015 r.)

Ks. Kamil DUSZEK skierowany do posługi w strukturach duszpasterstwa służby liturgicznej (5.03.2015 r.)

Ks. mgr Adam PIETRUSIK mianowany egzorcystą na okres jednego roku (30.03.2015 r.)

Ks. mgr Przemysław ŚWIDERSKI skierowany do posługi w strukturach duszpasterstwa służby liturgicznej (5.03.2015 r.)

KOMUNIKATY KURII

KOMUNIKAT DIECEZJALNEGO CENTRUM ŚDM

Czcigodny Księżu Proboszczu,

Nasza diecezja intensywnie przygotowuje się do Świątowych Dni Młodzieży, które odbędą się w 2016 r. w Polsce. Przygotowania prowadzone są w dwu kierunkach: logistycznym i duchowym.

Jedną z inicjatyw, które podejmuje Diecezjalne Centrum ŚDM jest zorganizowanie **pomocy finansowej dla młodzieży z krajów misyjnych**, w których pracują księża z naszej diecezji: **Boliwii i Czadu**. Dla tych młodych ludzi zdobycie tak wielkich pieniędzy na bilet lotniczy jest nieosiągalne.

Akcja, którą pobłogosławił Ks. Biskup i w którą chcemy włączyć wszystkie parafie naszej diecezji nosi nazwę „Poświęć Kilometr” i polega na rozprowadzaniu kilometrów – naklejek za dobrowolną ofiarę. Odbędzie się w 3. Niedzielę Wielkanocną – 19 IV. Bardzo nam zależy żeby ta akcja ożywiła młodzież i w ten sposób przybliżyła im idee ŚDM. Można by było te pieniądze po prostu zebrać, ale nam chodzi właśnie o zaangażowanie młodzieży. Świątowe Dni Młodzieży to ostatnia taka naturalna okazja, żeby chociaż w jakimś stopniu przybliżyć młodzież do Kościoła.

My, jako kilkunastu osobowe Centrum nie jesteśmy w stanie dotrzeć do wszystkich parafii, potrzebujemy więc pomocy księży proboszczów. Ośmielamy się zatem zwrócić z prośbą do Czcigodnego Księdza Proboszcza o:

- **wyznaczenie osoby odpowiedzialnej** za przeprowadzenie akcji w parafii i rozliczenie z dekanalnym duszpasterzem młodzieży. Chodzi tu o osobę dorosłą, wikariusza, katechetę, bądź odpowiedzialnego młodego człowieka. Wyznaczona osoba znalazła by odpowiedni zespół młodych ludzi, którzy nie tylko rozprowadzaliby „kilometry” ale też atrakcyjnie nagłośniły i ŚDM i samą akcję;
- **wydelegowanie co najmniej 3 młodych ludzi do Siedlec** w sobotę przed Niedzielą Palmową. Imiennie delegacji z każdej parafii

wręczymy przydzielone im kilometry i zostaną uroczystie poślani przez Ks. Biskupa. Wyjazd jest organizowany przez dekanalnego duszpasterza młodzieży;

-przekazanie dołączonej do listu instrukcji osobie odpowiedzialnej za akcję w parafii.

Ostatecznie w zorganizowaniu takiej ekipy i przysłaniu do parafii, która nie ma takich możliwości może pomóc dekanalny duszpasterz młodzieży.

Za odbiór pieniędzy uzyskanych ze zbiórki odpowiedzialny jest dekanalny duszpasterz młodzieży.

Parafia nie ponosi żadnych kosztów związanych z drukiem naklejek, plakatów itp.

I ostatnia prośba. Nic z tej akcji nie wyjdzie jeśli jej Czcigodny ksiądz nie zareklamuje z ambony najlepiej odpowiednio wcześniej, o co gorąco prosimy. Przygotujemy specjalny film. Prosimy, żeby wolontariusze mogli go wyświetlić w kościele 5 minut przed Eucharystią. Mogą też zorganizować każdą inną ciekawą formę promocji. Liczymy na życzliwość księży, mimo nawału różnych akcji i zbiórek, bo na kogo mamy liczyć.

Pozdrawiam serdecznie,

ks. Wojciech Hackiewicz

Koordinator Światowych Dni Młodzieży

Siedlce, dnia 18 marca 2015 r.

KOMUNIKAT DIECEZJALNEGO DUSZPASTERSTWA MŁODZIEŻY

Czcigodny Księżu Proboszczu,

Tak, jak już informował księdza dekanalny duszpasterz młodzieży – 28 marca, w sobotę przed Niedzielą Palmową, odbędzie się 30. Światowy Dzień Młodzieży, który w naszej diecezji tradycyjnie będzie miał miejsce w Kościele św. Józefa w Siedlcach. Jest to święto, do którego zaprosił młodzież całego świata św. Jan Paweł II. Tematem spotkania, zgodnie z wolą papieża Franciszka, są słowa Chrystusa: „Błogosławieni czystego serca albowiem oni Boga oglądać będą”.

Prosimy również o ogłoszenie w najbliższą niedzielę możliwości wyjazdu do Siedlec na 30. ŚDM oraz zachęcenie młodzieży, aby jak najliczniej przybyła na to spotkanie.

Spotkanie rozpoczyna się o godz. 16.00, zaś jego zakończenie przewidywane jest na godz. 21.30. Poniżej podajemy ramowy program:

16.00 – zawiązanie wspólnoty,

16.30 – drama „Błogosławieni czystego serca”,

17.00 – Rok życia konsekrowanego – świadectwa zaproszonych gości,

17.30 – adoracja Najświętszego Sakramentu,

18.00 – Eucharystia pod przewodnictwem Ks. Biskupa Kazimierza,

19.00 – „Poświęć Kilometr” – wręczenie pakietów delegatom z każdej parafii,

19.30 – posiłek,

20.00 – Droga Krzyżowa ulicami Siedlec.

Tego dnia zostanie zainaugurowana akcja „Poświęć Kilometr”, której celem jest zebranie ofiar na pomoc w przyjeździe do Polski na Światowe Dni Młodzieży młodych ludzi z Boliwii i Czadu. Akcja odbędzie się 19 IV. **Ale już we wspomnianą sobotę 28 marca delegacji z każdej parafii uroczyście imiennie zostanie wręczony pakiet konieczny do przeprowadzenia akcji.** Ksiądz Biskup pobłogosławi młodym wolontariuszom i pośle ich na tę szczególną misję.

Prosimy, by i z Księdza parafii nie zabrakło delegacji młodzieży (co najmniej 3 osób) wraz z osobą wyznaczoną przez Księdza, jako odpowiedzialną za przeprowadzenie akcji w parafii. Dane kontaktowe tej osoby prosimy o przekazanie dekanalnemu duszpasterzowi młodzieży parafii.

Dekanalny duszpasterz młodzieży, po ostatnim spotkaniu ddm – 18 III, powinien przekazać Księdzu Proboszczowi list opisujący akcję „Poświęć Kilometr”, instrukcję dla osób odpowiedzialnych oraz plakaty promujące akcję a także specjalny karnet z numerem parafii, dla sprawnego odebrania pakietów w sobotę przed Niedzielą Palmową. Liczymy na życzliwa pomoc w tej zbożnej inicjatywie.

Liczymy, że ten trud Pan Jezus pobłogosławi, bo idzie o młodzież, jej wiarę, a więc przyszłość Kościoła.

Za zorganizowanie wyjazdu odpowiedzialny jest dekanalny duszpasterz młodzieży.

Z serdecznym pozdrowieniem,

ks. Wojciech Hackiewicz

Siedlce, dnia 19 marca 2015 r.

KOMUNIKAT WYDZIAŁU DUSZPASTERSKIEGO

Droży Księża,

W związku z rozprzestrzeniającą się, szczególnie w środowiskach charyzmatycznych, praktyką tzw. spowiedzi furtkowej przekazujemy w załączniku dokument Komisji Teologicznej KUL dotyczący tej problematyki (opublikowany na s. 130-136). Korzystając z okazji chciałbym wyjaśnić wątpliwości dotyczące głoszenia „kazań” w naszej diecezji przez osoby świeckie, alumnów seminarium i osoby konsekrowane. Homilię lub kazanie w Kościele katolickim ma prawo głosić jedynie biskup, prezbiter i diakon.

Prawodawca kościelny dopuszcza możliwość wygłoszenia przez osoby świeckie lub osoby życia konsekrowanego krótkiego świadectwa: Tak określa tę możliwość: „jeśli zajdzie potrzeba, aby świecki przekazał wiernym zgromadzonym w kościele jakieś informacje albo świadectwo o życiu chrześcijańskim, **należy to zasadniczo przenieść poza celebrację Mszy Świętej**. Z poważnych jednak przyczyn **można takie informacje lub świadectwa przekazać po odmówieniu przez kapłana modlitwy po Komunii**. Praktyka ta nie może stać się jednak zwyczajem. Co więcej, te informacje i świadectwa w żadnym razie nie powinny posiadać takich cech, aby mogły być kojarzone z homilią, ani być powodem nie wygłoszenia homilii w ogóle” (por. *Ecclesiae de mysterio* art. 3 § 2), Episkopat Polski, *Wskazania dotyczące liturgii Mszy świętych sprawowanych w małych grupach i wspólnotach* (2014), nr 26.

ks. Jerzy Duda

Wydział Duszpasterski

ZAPROSZENIE NA RADĘ KAPLAŃSKĄ

**Czczigodni Księża,
Członkowie Rady Kapłańskiej!**

Pragnę poinformować Czczigodnych Księży, że Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda wyznaczył **na czwartek, 16 kwietnia 2015 r.**, zebranie Rady Kapłańskiej. Spotkanie to odbędzie się **o godz. 10.00**, w gmachu Centrum Charytatywno-duszpasterskiego w Siedlcach.

Serdecznie zapraszam.

Bp Piotr Sawczuk
Wikariusz Generalny

L. dz. 295/15
Siedlce, dnia 24 marca 2015 r

ZAPROSZENIE DO UDZIAŁU WE MSZY ŚW. KRZYŻMA

Czcigodni Bracia Kapłani!

Pragnę uprzejmie Was poinformować, że Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda, zgodnie z piękną tradycją, zaprasza wszystkich kapłanów pełniących posługę w Diecezji Siedleckiej, kapłanów emerytów, jak też naszych księży studentów, do **udziału w uroczystej koncelebrowanej Mszy Św. Krzyżma, w Wielki Czwartek, w Katedrze Siedleckiej, o godzinie 10.00.** Pod przewodnictwem naszego Biskupa będziemy wspólnie zanosili wdzięczną modlitwę za dar kapłaństwa, a następnie udamy się do gmachu WSD im. św. Jana Pawła II w Opolu Nowym, na wspólny obiad.

W trwającym Roku Życia Konsekwowanego, w sposób szczególnie zaproszeni są **kapłani zakonni**, aby – w miarę możliwości – przybyli na to wielkoczwartkowe spotkanie i swoją obecnością ukazali różnorodność charyzmatów wspólnego kapłańskiego powołania.

Serdecznie zapraszamy również **służbę liturgiczną**, a więc wszystkie osoby pełniące zaszczytne funkcje przy ołtarzu, aby wraz ze swoimi duszpasterzami przybyli do Siedleci włączyli się w dziękczynienie.

Księża Dziekanów proszę zaś o przekazanie niniejszego zaproszenia tym, do których nie dotarło ono inną drogą.

Bp Piotr Sawczuk
Wikariusz Generalny

L. dz. 303/15
Siedlce, dnia 26 marca 2015 r.

ZMARLI KAPŁANI

KS. PRAŁAT

DR STEFAN KORNAS (1933-2015)

Urodził się 6 czerwca 1933 r. w miejscowości Mierzwiączka i ochrzczony został w kościele parafialnym w Dęblinie. Jego rodzicami byli Józef i Seweryna z d. Buksińska, małżonkowie Kornas. Był najstarszy z czworo rodzeństwa, które jeszcze żyje.

Naukę w zakresie Szkoły Podstawowej miał rozpocząć we wrześniu 1939 r., ale wybuch wojny nie pozwolił na podjęcie nauki. Dopiero w następnym roku mógł uczyć się w wiejskiej szkole w Swatach, a od 1942 r. chodził do szkoły w Irenie-Dęblinie, którą ukończył w 1947 r. Rodzice w tym czasie przeprowadzili się do miejscowości Stawy k. Ryk. Kontynuował naukę w zakresie szkoły średniej w Liceum Ogólnokształcącym w Dęblinie i tam w 1951 r. uzyskał świadectwo dojrzałości.

Zaraz po maturze złożył podanie o przyjęcie do Seminarium Duchownego w Siedlcach. Swoją prośbę o przyjęcie w poczet alumnów seminarium motywował „głębką wiarą chrześcijańską i pragnieniem poświęcenia się stanowi kapłańskiemu, aby służyć Bogu, uczyć się pilnie i szczerze oraz pracować tak, jak nakazywać będą przełożeni”. Jego prefekt religii ks. Paweł Gawron i proboszcz parafii Ryki ks. Józef Księżopolski wydali chwalebne opinie podkreślając „dobre zachowanie, szczerą pobożność i czystość obyczajów” kandydata oraz pochodzenie z rodziny „pełnej Ducha Bożego”.

Po sześciu latach studiów filozoficzno-teologicznych w Wyższym Seminarium Duchownym otrzymał święcenia kapłańskie 29 czerwca 1957 r. w katedrze siedleckiej z rąk bpa Mariana Jankowskiego.

Jako wikariusz pracował w parafiach: Wołyn (1957-1958), Osieck (1958-1959), Kosów Lacki (1959-1962), Domanice (1962, przez 2 miesiące), Siedlce św. Stanisława (1962-1965).

Od roku akademickiego 1965/66 rozpoczął stacjonarne studia specjalistyczne w zakresie teologii moralnej na Wydziale Teologicznym w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. Jednocześnie został mianowany 30.12.1967 r. duszpasterzem służby zdrowia i chorych oraz duszpasterzem nauczycieli i wychowawców. Studia akademickie ukończył w 1969 r.

uzyskując stopień magistra teologii, na podstawie pracy dyplomowej pt.: „Moralność używania środków pobudzających”.

Po studiach powrócił do Siedlec i został mianowany przez bpa Jana Mazura z dniem 15.08.1969 r. kapelanem kościoła przyklasztornego Sióstr Benedyktynek od Nieustającej Adoracji w Siedlcach. Tę posługę pełnił do 14.09.1971 r.

Jednocześnie od 30.08.1969 r. pełnił posługę duszpasterza młodzieży akademickiej w Siedlcach i Białej Podlaskiej. Również od 22.09.1971 r. został mianowany referentem duszpasterstwa ogólnego Kurii Diecezjalnej.

Na prośbę ówczesnego rektora Seminarium Duchownego ks. Kazimierza Miszczaka, podjął od 24.11.1971 r., najpierw ćwiczenia z teologii pastoralnej dla alumnów, a od następnego roku akademickiego wykłady z teologii pastoralnej i medycyny pastoralnej. Nominację na profesora seminarijnego z wykładami z teologii moralnej otrzymał 23.09.1978 r.

W ramach prac przygotowawczych do II Synodu Diecezji Siedleckiej został powołany 27.02.1976 r. do Głównej Komisji Synodalnej.

Z racji na wielość zajęć w Kurii Diecezjalnej i Seminarium Duchownym poprosił o zwolnienie ze stanowiska duszpasterza akademickiego, co zostało uwzględnione z dniem 06.1978 r. W związku z przygotowaniem Diecezji Siedleckiej czyli Podlaskiej do I Pielgrzymki Apostolskiej Jana Pawła II do Ojczyzny, został ustanowiony 28.04.1979 r. członkiem Diecezjalnego Komitetu.

Ze względu na podjęte badanie i prace nad rozprawą doktorską, poprosił bpa J. Mazura o zwolnienie z stanowiska referenta duszpasterstwa ogólnego, i takowe zwolnienie otrzymał z dniem 11.11.1981 r. Obronił pracę doktorską w 1984 r. i uzyskał stopień naukowy doktora teologii, na podstawie rozprawy doktorskiej pt.: „Eksperymenty medyczne na organizmie ludzkim w refleksji teologicznomoralnej”, napisanej pod kierunkiem ks. prof. Stanisława Olejnika na Wydziale Teologicznym ATK w Warszawie. Pracę opublikował w formie książki i była to jedna z pierwszych, albo pierwsza w kraju, publikacja teologiczno-moralna nad pojawiającymi się w nauce i praktyce zagadnieniami bioetycznymi.

W uznaniu i docenieniu dotychczasowej pracy kapłańskiej ks. S. Kor-nasa, na różnych odcinkach służby duszpasterskiej, Ojciec Święty Jan Paweł II, na prośbę bpa J. Mazura, obdarzył go 4.03.1987 r. godnością Prałata Honorowego Jego Świątobliwości.

Nadszedł czas duszpasterstwa parafialnego z zachowaniem nadal posługi duszpasterza służby zdrowia i nauczycieli oraz profesora w Seminarium Duchownym.

Kiedy w trudnych czasach przełomu, po stanie wojennym, została utworzona nowa parafia Ducha Świętego w Siedlcach, został z dniem 01.07.1987 r. mianowany jej pierwszym proboszczem. Z zapałem i zaangażowaniem podjął pracę przy organizacji nowej parafii i nowej wspólnoty duszpasterskiej. Przy wsparciu finansowym parafian i innych dobrodziejów, najpierw wybudował kaplicę, a następnie plebanię i nowy kościół, który został poświęcony w 1999 r. przez bpa Jana Wiktora Nowaka. Zorganizował w parafii różnego rodzaju formy pomocy potrzebującym i rozwijał różne grupy duszpastersko-modlitewne.

Chcąc podołać zadaniom proboszcza w parafii prosił o zwolnienie z wymagających obowiązków duszpasterza nauczycieli i wychowawców (zwolniony z dniem 30.06.1991 r.) oraz duszpasterza służby zdrowia i chorych (zwolniony z dniem 11.10.1993 r.). Z tymi środowiskami utrzymywał nadal żywy i aktywny kontakt do końca życia. Cieszył się ich pamięcią i wdzięcznością za lata opieki duszpasterskiej, szczególnie w okresie komunizmu, później „Solidarności” i czasów przełomu III Rzeczypospolitej. W archiwach Instytutu Pamięci Narodowej, pozostało wiele dokumentów źródłowych, potwierdzających represyjne działania ówczesnej Służby Bezpieczeństwa PRL, wobec ks. S. Kornasa, jako aktywnego i zaangażowanego duszpasterza tych środowisk zawodowych oraz członków Klubu Inteligencji Katolickiej. W rozumieniu Ustawy z 18.12.1998 r. *O Instytucie Pamięci Narodowej*, przysługuje ks. S. Kornasowi status pokrzywdzonego przez ówczesne władze RRL, czego zainteresowany formalnie się nie dopominał.

Ciągle jednak pogłębiał swoje zainteresowania z zakresu bioetyki i dzielił się swoją wiedzą ze studentami. W latach 1991-2004 był zatrudniony na etacie adiunkta na Wydziale Filozofii Chrześcijańskiej, najpierw na ATK, a następnie na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Opublikował wiele artykułów naukowych w czasopiśmie i pracach zbiorowych oraz kilka haseł do Encyklopedii Bioetyki z zakresu oceny moralnej i etycznej działań biomedycznych.

Uczestniczył w wielu Konferencjach, Sympozjach i Zjazdach krajowych i międzynarodowych dotyczących zagadnień moralnych w bioetyce, prezentując tam swoje referaty. Uzyskał w tym zakresie kilka certyfikatów.

Był konsultantem i współpracownikiem Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego w Warszawie, tam też wygłaszał referaty i prowadził poradnię etyczną. W latach 2002-2008 i 2012-2015 był konsultantem w Komisji Bioetycznej Okręgowej Izby Lekarskiej w Warszawie.

Przyjaźnił się do końca życia z ks. infułatem Józefem Wójcikiem (1934-2014), kapłanem represjonowanym w PRL i długoletnim proboszczem w Suchedniowie, który był jego kolegą z czasów studiów akademickich. Często bywał w Suchedniowie z prelekcjami i kazaniami. Otrzymał w 2009 r. patent członka Kapituły Równość-Wolność-Niepodległość Województwa Świętokrzyskiego.

Ks. S. Kornas, po osiągnięciu wieku emerytalnego (70 lat) został z dniem 3.07.2004 r. zwolniony przez bpa Zbigniewa Kiernikowskiego z urzędu proboszcza parafii Ducha Świętego w Siedlcach i przeniesiony na emeryturę. Zamieszkał nadal w budynku Spółdzielni Mieszkaniowej „Unitis Viribus” w Siedlcach, której od wielu lat był prezesem.

Kilka lat temu zachorował na białaczkę, w związku z czym zmuszony był do intensywnego w różnych placówkach medycznych w kraju. Życzliwą pomoc okazywali mu lekarze i personel medyczny, często byli to ludzie, których on sam otaczał opieką jako ich duszpasterz. Chorobę przyjął z chrześcijańską pokorą i znosił ją cierpliwie, otaczany pomocą wielu mu życzliwych osób.

Zmarł 18 marca 2015 r. w Szpitalu Wojewódzkim w Siedlcach. Dożył prawie 82 lat w tym prawie 58 lat w kapłaństwie.

Śp. ks. Stefan Kornas to:

- długoletni profesor Seminarium Duchownego, nauczyciel i wychowawca wielu pokoleń kapłańskich (1971-2004);
- wieloletni duszpasterz służby zdrowia i chorych (1967-1993) oraz nauczycieli i wychowawców (1967-1991);
- gorliwy pracownik Kurii Diecezjalnej na stanowisku referenta duszpasterstwa ogólnego (1971-1981);
- zatroskany i aktywny duszpasterz akademicki (1969-1978);
- ceniony wykładowca akademicki ATK i UKSW w zakresie oceny moralnej i etycznej eksperymentów biomedycznych (1991-2004);

- autor wielu publikacji z dziedziny biomedycznej, pogłębiający swoje zainteresowania i dzielący się doświadczeniem i wiedzą z innymi;
- konsultant wielu ośrodków i instytucji medycznych w zakresie bioetycznym (2002-2015);
- gorliwy duszpasterz i sprawny organizator wspólnoty nowo powstałej parafii Ducha Świętego w Siedlcach (1987-2004);
- duszpasterz zatroskany o ubogich i potrzebujących, organizujący dla nich różne formy pomocy i ich wspomagający;
- przyjaciel i autorytet dla wielu osób ze środowiska medycznego i nauczycielskiego, utrzymujący ożywione z nimi kontakty, życzliwy i pamiętający do końca życia o swoich przyjaciółach i wychowankach;
- inwigilowany, represjonowany i szykanowany przez ówczesne władze komunistyczne za aktywną działalność duszpasterską;
- wymagający od siebie i od innych, często radykalny w ocenach, ale również umiejący słuchać innych i dawać kapłańskie wsparcie;
- domagający się zdecydowanych postaw Kościoła wobec aktualnych problemów społeczno-politycznych dotyczących wiernych i wszystkich obywateli kraju.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się w kościele Ducha Świętego w Siedlcach. W niedzielę 22 marca, o godz. 20.00 sprawowana była Msza św. koncelebrowana pod przewodnictwem bpa Henryka Tomasika, Biskupa Radomskiego i bpa Piotra Sawczuka, biskupa pomocniczego diecezji siedleckiej. Kazanie wygłosił ks. prał. Mieczysław Głowacki, rektor WSD Diecezji Siedleckiej, a współkoncelebrowało około 60 kapłanów. Na modlitwę licznie zgromadzili się wierni.

Następnego dnia 23 marca (poniedziałek), o godz. 15.00 sprawowana była Msza św. pogrzebowa. Przewodniczył jej Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda, który wygłosił homilię. W koncelebrze uczestniczył bp Piotr Sawczuk i ponad 80 kapłanów. Najwięcej z diecezji siedleckiej z ks. inf. Kazimierzem Korszniewiczem, ks. Mieczysławem Głowackim, rektorem seminarium i ks. Janem Babikiem, kanclerzem kurii. Byli również kapłani z sąsiednich diecezji: z drohiczyńskiej z ks. inf. Janem Sobechowiczem, z warszawsko-praskiej z ks. inf. Lucjanem Świąszkowskim i z archidiecezji warszawskiej. Obecny był także ks. Sławomir Kochan, proboszcz parafii prawosławnej w Siedlcach.

W homilii biskup powiedział m.in.: „Tajemnica życia i śmierci sta-
le towarzyszy historii każdego człowieka. Dla nas ludzi wierzących, życie
człowieka wpisane jest od chwili chrztu świętego w życie Jezusa, w Jego
śmierć i zmartwychwstanie. Dlatego patrzymy na śmierć swych najbliż-
szych, przyjaciół w perspektywie Chrystusowego zwycięstwa nad śmiercią
w perspektywie życia, które trwa w Chrystusie, które się nie kończy, które
jest szczęśliwe. Dlatego zgromadzeni wokół trumny z ciałem śp. ks. Stefa-
na, nie tracimy tej perspektywy ale jeszcze bardziej ją utwierdzamy i od-
dajemy w tej Eucharystii życie ziemskie ks. Stefana w ręce Boga bogatego
w miłosierdzie. Ksiądz Stefan wiedział, że dary otrzymane od Boga nie
były tylko dla niego. One jemu zostały dane, ale po to, by móc służyć Bogu,
by móc służyć wspólnocie Kościoła, by móc służyć człowiekowi”.

Przy trumnie zgromadziła się rodzina śp. ks. S. Kornasa. Kościół był
zapełniony wiernymi. Wśród nich obecne były siostry zakonne, a także
przedstawiciele różnych delegacji oraz poczty sztandarowe. Obecni byli
parlamentarzyści, samorząd miasta z prezydentem, starostwo powiatowe,
lekarze i służba zdrowia, młodzież szkolna, kombatan ci, stowarzyszenia,
cechy rzemiosł i związki zawodowe. Oprawę liturgiczną przygotowali
alumni seminarium siedleckiego i chór miejscowej parafii.

Przy trumnie nie było kwiatów, ponieważ wolą Zmarłego było,
aby uczestnicy pogrzebu, zamiast kwiatów, złożyli ofiarę pieniężną, jako
wsparcie potrzebującej młodzieży z Gimnazjum Nr 3 w Siedlcach. Również,
po zakończeniu Mszy św. pogrzebowej nie było przemówień pożegnał-
nych. Taka była wola Zmarłego. Jedynie rektor seminarium, ks. M. Głow-
wacki odczytał fragmenty testamentu Zmarłego. Śp. ks. S. Kornas przepra-
szając za swoje życiowe uchybienia i prosząc o przebaczenie, podziękował
wszystkim za obecność i modlitwę, za wsparcie i opiekę ze strony bisku-
pów, kapłanów i służby zdrowia, a szczególnie dziękował imiennie kilku
lekarzom, wspierającym go i współpracującym z nim na polu naukowo-
medycznym.

Również zgodnie z wolą Zmarłego, jego ciało zostało przewiezione
na cmentarz przy ul. Janowskiej w Siedlcach i złożone w kwaterze Sióstr
Benedyktynek.

Requiescat in pace.

ks. Bernard Błoński

DODATEK

KOMUNIKAT REKTORA KATOLICKIEGO UNIWERSYTETU LUBELSKIEGO JANA PAWŁA II

Troska o wychowanie katolickie dzieci i młodzieży jest wspólnym obowiązkiem rodziców i Kościoła katolickiego.

W czasie, gdy maturzyści dokonują wyboru uczelni i podejmują kluczowe decyzje dotyczące ich życia, zachęcam serdecznie do rozważenia studiów na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim i zapraszam wszystkich maturzystów do zapoznania się z ofertą edukacyjną KUL.

KUL to jedyna uczelnia w Polsce realizująca z sukcesami od blisko 100 lat zadania szkolnictwa katolickiego na poziomie uniwersyteckim w zakresie nauk humanistycznych, społecznych, prawnych, teologicznych, filozoficznych i ścisłych. Prowadzi badania naukowe i kształci młodzież w duchu harmonii między nauką i wiarą.

Studia na KUL gwarantują wysoki poziom nauczania, solidną formację katolicką oraz wykształcenie umożliwiające sprawne wejście na rynek pracy. Nasi absolwenci są przygotowywani do dojrzałego i odpowiedzialnego uczestniczenia w życiu publicznym.

Rekrutacja na kolejny rok akademicki w tym szacownym Uniwersytecie już trwa – wykorzystajmy tę szansę.

ks. prof. Antoni Dębiński
Rektor KUL

KAPŁANI DIECEZJI SIEDLECKIEJ CZYLI PODLASKIEJ ZGINĘLI W OŚWIĘCIMIU I ROZSTRZELANI W INNYCH MIEJSCACH

Ks. CELIŃSKI WINCENTY

Urodził się 8.10.1911 r. we wsi Rzązew, par. Zbuczyn, pow. siedlecki, z ojca Jana i matki Marianny z Radzikowskich, małżonków Celińskich.

Jak sam pisał w swym życiorysie, już w siódmym roku życia zaczął uczęszczać do miejscowej szkoły powszechnej, w której ukończył cztery oddziały. Następnie wstąpił do szkoły Księży Marianów w Skórcu, w której po ukończeniu trzeciej klasy przeniósł się w 1926 r. do 4-tej klasy Gimnazjum Biskupiego w Siedlcach. W tym gimnazjum po pięciu latach studiów otrzymał w 1931 r., świadectwo dojrzałości.

Wstąpił do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim, które ukończył po sześciu latach studiów, otrzymując w 1937 r. z rąk bpa Henryka Przeździeckiego, ordynariusza diecezji, święcenia kapłańskie.

Po święceniach pełni urząd wikariusza w parafiach: Kłoczew (1937-1937), Terespol (1937-1938), Wodynie (1938), powtórnie Terespol (1938-1941), na specjalną prośbę ówczesnego proboszcza i młodzieży parafialnej.

W dniu **1.05.1941 r. został aresztowany** razem ze swoim proboszczem i dziekanem ks. Franciszkiem Michalikiem, bez żadnego powodu przez Gestapo. Po brutalnym śledztwie bity i głodzony został przewieziony do Lublina i osadzony w więzieniu na zamku. Po kilku tygodniach pobytu w więzieniu lubelskim został wywieziony do Oświęcimia, nr 16222 i przeznaczony do karnej kompanii. Tam bity, głodzony i maltretowany został zabity 25.02.1942 r., w 31 roku życia i 5 roku kapłaństwa. Ciało spalono w krematorium.

Kapłan młody, pełen zapału i energii do pracy duszpasterskiej, lubiany przez młodzież i dzieci, rokujący nadzieję na dzielnego duszpasterza, został w strasznym oświęcimskim piekle zamęczony.

Ks. JACHOWICZ STANISŁAW

Urodził się 9.11.1896 r. w mieście Błaszki, w ziemi kaliskiej, z ojca Józefa i matki Kazimiery z Wośkiewiczów, małżonków Jachowiczów.

W 1909 r. po przygotowaniu domowym, złożył egzamin 2-jej klasy czteroklasowego Zakładu Naukowego Antoniego Radomskiego w Zduńskiej Woli, który ukończył w 1912 r. Zaraz wstąpił do seminarium duchownego we Włocławku i został przyjęty na pierwszy kurs licealny. Po roku otrzymał promocję na kurs następny, ale w 1914 r. wybuchła wielka wojna i w skutek działań wojennych seminarium włocławskie musiało przerwać pracę. Po przejściu frontu seminarium ponownie rozpoczęło swą działalność. Alumn S. Jachowicz także przybył do Włocławka i kontynuował studia.

Jednak w 1920 r. opuścił seminarium włocławskie i wyjechał na studia do Fryburga Szwajcarskiego i tam się zapisuje na Wydział Teologiczny. Spotkał wtedy między innymi studiującego tam ks. Andrzeja Szklarskiego, kapłana podlaskiego. Za jego radą wrócił do kraju i wstąpił do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim. Został przyjęty na ostatni kurs teologiczny. Po roku pobytu w seminarium janowskim, otrzymał święcenia kapłańskie 1922 r. z rąk bpa Czesława Sokołowskiego, sufragana podlaskiego.

W diecezji podlaskiej pracował jako wikariusz w Trzebieszowie (1922-1922), był prefektem szkół w Łukowie (1922-1923), wikariuszem w Stężycy (1923), prefektem i wikariuszem w Żelechowie (1923-1930).

Po tych wikariatach otrzymał samodzielne stanowisko administratora par. Zwola (1930-1938) i Piszczac (1938-1941). **Aresztowany został 15.05.1941 r.** w Piszczacu i wywieziony do Lublina, a stamtąd do Oświęcimia, nr 19686. Tam torturowany przez hitlerowców, zmarł 26.03.1942 r. mając 46 lat życia i 20 lat kapłaństwa. Ciało jego spalono w krematorium.

Ks. JAWOROWSKI WŁADYSŁAW

Urodził się 27.04.1913 r. w miasteczku Borowicze w Rosji, z ojca Piotra i matki Jadwigi z Antonowiczów, małżonków Jaworowskich.

W 1918 r. z rodzicami wrócił do Polski i jako mały chłopiec zaczął najpierw uczęszczać do szkoły powszechnej w miasteczku Wołpie, pow. Grodno, a potem skończył Preparandę Nauczycielską w Świsłoczy i przez 2 lata uczęszczał do Seminarium Nauczycielskiego w Grodnie. W 1929 r.

wstąpił do Gimnazjum Biskupiego w Siedlcach, w którym w 1933 r. otrzymał świadectwo dojrzałości i tegoż roku wstąpił do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim.

Była bardzo zdolnym alumnem. Po skończeniu seminarium otrzymał **14.05.1939 r. święcenia kapłańskie** z rąk bpa Czesława Sokołowskiego, wikariusza kapitulnego Diecezji Podlaskiej, po śmierci 9 maja tr. bpa Henryka Przeździeckiego.

Pierwszy wikariat otrzymał w parafii Okrzeja i tam pracował tylko kilka miesięcy do 16.09.1940 r., tj. do aresztowania przez Gestapo, razem ze swoim proboszczem ks. dr Antonim Kresą. Po aresztowaniu przebywał w więzieniu w Adamowie, Radzynie, Lublinie na zamku, gdzie był bity i maltretowany w brutalny sposób.

Z Lublina został przewieziony do Oświęcimia, nr 8676 i przeznaczony do karnej kompanii. Zginął dnia 13.01.1941 r. po strasznej udręce i znęcaniu się przez kapo, w 28 roku życia i 2 roku kapłaństwa. **Był to najmłodszy wiekiem kapłan podlaski** zamordowany w obozie podczas II wojny.

Z opowiadania współkolegów obozowych wiadomo, że śp. ks. W. Jaworowski był bardzo prześladowany, poniewierany oraz specjalnie głodzony i bity tak, że mimo młodego wieku nie wytrzymał tych tortur i przedwcześnie oddał życie jako ofiara bestialstwa hitlerowskiego.

Ks. KAZIMIERCZAK JAN

Urodził się 24.11.1897 r. we wsi Laskowice, par. Knychówek, na Podlasiu, syn Józefa i Tekli z Pawłowskich, małżonków Kazimierczaków.

Początkowe nauki pobierał szkole rosyjskiej w Korczewie, potem uczył się w zakładzie średnim księżnej Radziwiłłowej pod tytułem „NAZARET” i w VIII Gimnazjum w Warszawie. Do seminarium duchownego w Lublinie wstąpił w 1914 r., lecz w skutek wybuchu wojny musiał przebywać w domu, zajmując się pracą nauczycielską i przygotowaniem się do egzaminów seminaryjnych.

Powrócił do seminarium w Lublinie w 1917 r., a kiedy w 1919 r. otwarto seminarium duchowne w Janowie Podlaskim, po wskrzeszeniu diecezji podlaskiej, przeniósł się do Janowa z grupą kleryków jako Podlasiacy. Święcenia kapłańskie otrzymał w 1920 r. z rąk bpa Henryka Przeździeckiego.

Pierwszym wikariatem była parafia w Żelechowie (1920-1921). Tutaj dał się poznać jako dobry wychowawca, bo proboszcz, nauczyciele i młodzież prosili biskupa, aby pozostał dłużej. Jednak plany były inne, bo na kilka miesięcy został wikariuszem w Zbuczynie (1921) i stąd skierowany został na studia w Uniwersytecie Warszawskim. Tam studiował prawo kanoniczne w latach 1921-1924 i otrzymał dyplom mgr prawa kanonicznego.

Został mianowany profesorem seminarium duchownego w Janowie Podlaskim, gdzie nauczał w latach 1925-1929 wykładając prawo kanoniczne, socjologię i homiletykę.

Poprosił o zwolnienie z pracy seminaryjnej i mianowany został w 1929 r. do parafii Łysobyki, dzisiaj nazywa się Jeziorzany. Kilka miesięcy był wikariuszem, a następnie został tam proboszczem. W Jeziorzanych aresztowało go Gestapo jesienią 1940 r.

Po uciążliwym śledztwie przewieziony został do Lublina i osadzony w więzieniu na zamku, skąd został wywieziony do Oświęcimia, nr 8680. Tam w karnej kompanii z głodu, poniewierki i bicia zmarł dnia 9.04.1941 r. Ciało spalono w krematorium. Miał 44 lata i prawie 21 lat kapłaństwa.

Ks. KRESA ANTONI

Urodził się 19.01.1895 r. we wsi Miednik, par. Stoczek Węgrowski, pow. węgrowski, syn Franciszka i Julianny z Kędziorów, małżonków Kresów.

Po szkole powszechnej w Stoczku Węgrowskim, odbył nauki gimnazjalne, filozoficzne i trzy kursy teologii w seminarium w Płocku. Z Płocka na ostatni rok teologii przeniósł się do Lublina.

Gdy w 1918 r. diecezja podlaska została wskrzeszona i w następnym roku utworzono seminarium duchowne, wówczas przeszedł z Lublina do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim razem z alumnami Podlasiakami. Święcenia kapłańskie otrzymał 29.06.1919 r. z rąk bpa H. Przędzieckiego, w grupie pierwszych kapłanów odrodzonej diecezji podlaskiej.

Zaraz po święceniach studiował teologię na KUL, gdzie w 1922 r. otrzymał licencjat. Był zdolnym i zapowiadającym się studentem, jak pisał o nim jego profesor. Jednak biskup kazał wracać do diecezji i został profesorem w seminarium, ponieważ brakowało wykładowców.

Po trzech latach profesury, udał się na dalsze studia teologiczne do Rzymu i tam, na Angelicum obronił pracę doktorską. Zwiedził Włochy, Francję i zapoznał się ze studiami w Lowanium i w Paryżu.

Po powrocie został znowu mianowany w 1927 r. profesorem i wice-rektorem seminarium w Janowie Podl. W pracy wychowawczo-profesor-skiej cieszył się uznaniem alumnów i profesorów kolegów, ale różnił się w jej pojmowaniu z ówczesnym rektorem.

Poprosił o parafię i w 1929 r. został proboszczem w Okrzei. Pracował bardzo gorliwie i owocnie. On był inicjatorem budowy kopca Henryka Sienkiewicza, który właśnie z Okrzei pochodził. Dzięki niemu ten kopiec powstał i do dziś się tam znajduje. Jego praca duszpasterska znana była w całej okolicy.

Okupacja hitlerowska zastała go na tej parafii. Hitlerowcy biorąc mu za złe jego pracę duszpasterską i patriotyczną, aresztowali go 16.09.1940 r. Razem z nim zostali aresztowani dwaj jego wikariusze: ks. Władysław Jaworowski i ks. Michał Bąkowski.

Najpierw przebywał w więzieniach: w Adamowie, Radzynie i Lublinie. W swych cierpieniach zachowywał się z godnością i po bohatersku. Kiedy go wywożono do Oświęcimia, nr 8671 nie okazywał załamania i przygnębienia, szedł z podniesionym czołem.

Na skutek awitaminozy i straszliwego pobicia, utworzył się na nodze duży ropień. Przeniesiono go na oddział chirurgiczny, gdzie dokonano bolesnej operacji. Cierpienie znosił po bohatersku. Wydawało się, że zostanie zwolniony z obozu, byłby to pierwszy przypadek zwolnienia. Kazano mu się przygotować do transportu. Jednak przewrotność hitlerowska okazała się okrutna. Grupę więźniów, w której był inny kapłan podlaski ks. Konstanty Pabisiewicz, zamiast na dworzec zaprowadzono na blok 11, a stamtąd na miejsce egzekucji za barakiem kuchennym. Tam rozstrzelano całą grupę. Absolucji udzielił po cichu ks. Konrad Szweda, który to wydarzenie i postawę ks. A. Kresy opisał w we wspomnieniach zamieszczonych w czasopiśmie „Homo Dei” (1947).

Tak zginął 31.03.1941 r. wychowawca alumnów, gorliwy duszpasterz i dobry syn Ojczyzny. Zwłoki jego spalono w krematorium. Miał 46 lat życia i 22 lata kapłaństwa.

Ks. MICHALIK FRANCISZEK

Urodził się 28.01.1896 r. w Garwolinie, syn Stanisława i Marianny z Piesiewiczów, małżonków Michalik.

Nauki początkowe pobierał w latach 1902-1907 w miejscowej szkole miejskiej, a w latach 1907-1911 uczęszczał do szkoły średniej w Garwolinie. Dalej od 5-tej klasy szkoły średniej-realnej uczył się w Warszawie do 1914 r., gdzie ukończywszy 6 klas.

W lipcu 1914 r. złożył egzamin do seminarium duchownego w Lublinie. Jednak z powodu wybuchu I wojny, przez dwa lata pozostawał w domu i przygotowywał się do egzaminów, według nadesłanego materiału z seminarium i tak ukończył pierwszy kurs filozoficzny. Po przejściu frontu wojennego kontynuował już naukę w Lublinie.

Na ostatni kurs seminaryjny przeniósł się w 1919 r. z seminarium lubelskiego do seminarium podlaskiego otwartego po wskrzeszeniu diecezji. Święcenia kapłańskie otrzymał 29.06.1920 r. z rąk bpa Henryka Przeździeckiego.

Pełnił w diecezji różne stanowiska. Był wikariuszem w parafiach: Sadowne (1920-1920), Kock (1920-1921), św. Mikołaja w Międzyrzeczu Podlaskim (1921-1923), Sokołów Podlaski (1923-1924), Maciejowice (1924-1925).

Po tych wikariatach został administratorem parafii Klonownica (1925-1927), Witoroż (1927-1928) i Uhrusk (1928-1929). Zarówno w pracy na wikariatach, jak i na probostwach, wykazał wiele gorliwości i uzdolnienia administracyjnego. Z tego względu biskup mianował go proboszczem i dziekanem w par. Terespol, w której duszpasterzował od 1929 r. do czasu aresztowania.

Podczas sierpniowej mobilizacji w 1939 r. został powołany czasowo na kapelana WP i wrócił szczęśliwie do parafii już w październiku tr. W tym też roku został mianowany kanonikiem honorowym Kolegiaty Janowskiej.

Aresztowany został przez Gestapo w Terespolu 1.04.1941 r. Więziony był w Terespolu, Białej Podlaskiej i Lublinie, skąd został wywieziony do Oświęcimia, nr 16326. Tam, z głodu i wycieńczenia, **zmarł 13.05.1942 r.**, w 46 roku życia i 22 roku kapłaństwa.

Ponieważ był małego wzrostu, przeto hitlerowcy na szyderstwo przeznaczali go do najtrudniejszych prac i bili okrutnie. Zwłoki jego spalono w krematorium.

Ks. MICHAŁOWSKI JAN

Urodził się dnia 25.08.1906 r. w Radzyniu Podlaskim, syn Antoniego i Julianny z Fręchowiczów.

Po ukończeniu szkoły powszechnej wstąpił do gimnazjum w Radzynie, gdzie w 1926 r. otrzymał świadectwo dojrzałości. Po maturze zapisał się na Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Studiował na wydziale przez rok i w 1927 r. wstąpił do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim, które ukończył w 1932 r., otrzymując święcenia kapłańskie z rąk bpa Czesława Sokołowskiego.

Pracował jako wikariusz w parafiach: Miedzna (1932-1934), Suchożebry (1934-1935), Maciejowice (1935-1936). W 1936 r. podjął studia na Uniwersytecie Warszawskim w zakresie prawa kanonicznego. Studia ukończył w czerwcu 1939 r., uwieńczone dyplomem magistra prawa kanonicznego.

Powrócił do diecezji i tutaj mianowany został wikariuszem parafii Parczew, w której pracował (1939-1940). Z Parczewa został przeniesiony na wikariat do parafii Podwyższenia Krzyża Św. w Łukowie.

Na wikariacie łukowskim pracował dzielnie, pomagał wysiedlonym i prześladowanym przez hitlerowców. Tutaj został aresztowany 12.08.1941 r., jako podejrzany o pomoc wysiedlonym i prowadzenie roboty antyniemieckiej.

Najpierw był więziony w Łukowie, a potem został wywieziony do Lublina i osadzony na zamku. Wszędzie był brutalnie przesłuchiwany i maltretowany. Z Lublina, razem z innymi księżmi, został przewieziony do Oświęcimia, umieszczony w karnej kompanii i wskutek nędzy, bicia, głodu, **zmarł dnia 14.05.1942 r.**, w 36 roku życia i 10 roku kapłaństwa. Kapłan młody w pełni sił, energii i poświęcenia do pracy duszpasterskiej, oddał swe życie za Kościół i Ojczyznę.

Ks. PABISIEWICZ KONSTANTY

Urodził się 2.06.1876 r. w Warszawie. Po ukończeniu 6 klas Gimnazjum Filologicznego w Warszawie, wstąpił w 1893 r. do seminarium duchownego w Lublinie, które ukończył w 1898 r., otrzymując święcenia kapłańskie z rąk bpa Franciszka Jaczewskiego.

Po święceniach pracował jako wikariusz w parafiach: Tarnogóra (1899-1901), Wojsławice (1901-1903), Żelechów na Podlasiu (1903-1906).

Po tych wikariatach został administratorem parafii: Piszczac (1906-1912), Jeleniec (1912-1914), Niemojki (1914-1919), Częstoborowice (1919-1920), Urzędów (1920-1923). W parafiach tych pracował dużo społecznie, zakładał koła PCK, kasy pożyczkowo-oszczędnościowe i organizował szkoły.

Na osobistą prośbę, otrzymał w 1923 r. zwolnienie z diecezji lubelskiej i inkardynację do diecezji podlaskiej. Pierwszym jego stanowiskiem w naszej diecezji była parafia Kotuń (1923-1924) i prefektura w Siedlcach.

Następnie otrzymał nominację na proboszcza i dziekana we Włodawie (1924-1932). Tutaj dał się poznać jako dzielny kapłan i wybitny organizator. Zorganizował dekanat, był członkiem Rady Miejskiej, cieszył się sympatią i uznaniem wszystkich dobrych katolików.

Potem był proboszczem w Konstantynowie (1932-1933), a następnie został prefektem gimnazjum i rektorem kościoła poklasztornego w Węgrowie (1933-1935).

Biskup odznaczył go kanonią gremialną w Kapitułe Kolegiackiej Janowskiej. Czując się zmęczonym i osłabionym na zdrowiu, poprosił o parafię Adamów, którą administrował od 1935 r. do aresztowania 14.09.1940 r.

Został oskarżony o pomoc wysiedlonym i trzymany najpierw w więzieniu miejscowym, potem przewieziony do Lublina i osadzony na zamku. Z Lublina wywieziony do Oświęcimia, gdzie jako więzień nr 8668 został, po strasznym znęcaniu się nad nim, biciu i głodzie, rozstrzelany dnia 31.03.1941 r. w 65 roku życia i 43 roku kapłaństwa. Ciało jego spalono w krematorium.

Ks. PRUS ALEKSANDER

Urodził się 12.07.1898 r. we wsi Polubicze, par. Wisznice, na Podlasiu, syn Izydora i Jadwigi z Welików, małżonków Prus.

Od lat dziecięcych do 1911 r. przebywał w domu rodzinnym. Później od 1911 r. kształcił się w progimnazjum w Lubartowie, a następnie przez 2 lata uczył się do gimnazjum w Siedlcach.

Na początku wakacji 1915 r. wyjechał do swego wuja ks. Pawła Welika, proboszcza par. Kotelnia pod Żytomierzem i tam przebywał do listopada 1921 r. Powrócił do Polski i wstąpił w 1923 r. do seminarium duchownego w Łucku, gdzie studiował przez 5 lat.

Czując się Podlasiakiem, chciał koniecznie pracować w kapłaństwie na Podlasiu. W tym celu za zgodą swych władz seminaryjnych w Łucku i za zgodą bpa H. Przeździeckiego, został w 1928 r. przyjęty do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim na ostatni kurs. Tutaj otrzymał święcenia kapłańskie w 1929 r. z rąk biskupa podlaskiego.

Po święceniach pracował jako wikariusz w parafii: Ostrów Lubelski (1929-1929), Radzyń Podl. (1929-1930). Po tych wikariatach został administratorem parafii: Korczówka (1930-1931), Wola Osowińska (1931-1932), Szóstka (1932-1935) i Kolembrody od 1935 r. do aresztowania dnia 21.12.1940 r.

W parafiach tych miał wiele trudności w pracy duszpasterskiej. Już w 1939 r. został kapelanem AK i z tego tytułu, zdradzony przez szpiegów, został aresztowany przez Gestapo. Był bity i torturowany podczas śledztwa w Radzynie, ale nikogo nie wydał. Z Radzyna Podl. został wywieziony do Lublina i osadzony w więzieniu na zamku, a stamtąd wywieziony do Oświęcimia, nr 8672.

W obozie, po licznych torturach i brutalnych przesłuchaniach, został na placu apelowym powieszony 4.03.1941 r. Miał 43 lata życia i 12 lat kapłaństwa. Zmasakrowane jego zwłoki spalono w krematorium.

SIDEWICZ SZYMON

Urodził się 11.11.1890 r. w Mielniku, pow. bielski, ziemia grodzieńska, syn Józefa i Ewy z Trostków, małżonków Sidewiczów.

Początkowo uczył się w miejscowej szkole powszechnej. Po rocznym przygotowaniu w Międzyrzecu Podl. zdał egzamin do Gimnazjum Państwowego w Białej Podl., które ukończył 1909 r. otrzymując świadectwo maturalne. W tymże roku został przyjęty na II kurs filozoficzny do seminarium duchownego w Wilnie. Z powodu choroby miał dwuletnią przerwę, a po wyzdrowieniu dokończył seminarium i został w 1914 r. wyświęcony na kapłana.

Na terenie diecezji wileńskiej, pracował jako wikariusz w parafii Ławarynki (1914-1919), a potem był zastępcą proboszcza w parafiach: Bujwid, Duńłowicze i administratorem nowo utworzonej parafii Berdzież na Polesiu.

Wskutek wojny w 1920 r. musiał opuścić parafię i znalazł się na Podlasiu. Zgłosił się do biskupa podlaskiego i otrzymał stanowisko rektora kościoła w Próchenkach. Powstała tutaj parafia w 1921 r. i został jej administratorem do 1925 r. Dobrze się czuł na Podlasiu, dlatego poprosił w 1924 r. o inkardynację do diecezji podlaskiej i został kapłanem podlaskim.

W Próchenkach czuł się dobrze i mimo nominacji do innej parafii pozostał na prośbę parafian. W 1925 r. przeniesiony został do nowo organizowanej parafii Biała – Wola w Białej Podl. (1925-1927). Prosił biskupa

o parafię Wohyń, w której duszpasterzował od 1927 r. do 28.10.1940 r., czyli do aresztowania przez Gestapo.

Za pracę i dzielną postawę patriotyczną został przez hitlerowców aresztowany w Wohyniu. Po śledztwie był osadzony na zamku w Lublinie, a potem przewieziony do Oświęcimia, nr 21534. Tam po okropnym i brutalnym przesłuchaniu, zmarł 27.10.1941 r. w 51 roku życia i 27 kapłaństwa. Zwłoki jego spalono w krematorium.

Ks. SZULC KAZIMIERZ

Urodził się 22.11.1868 r. w Miroszowie, par. Raclawice, diec. krakowska, syn Juliana i Rozalii z Mroczkowskich, małżonków Szulc.

Nauki początkowe pobierał w domu, a następnie w Działoszycach i średnie w Pińczowie. Przygotowywał się prywatnie do seminarium wstąpił do seminarium w Kielcach. Stąd po dwóch latach przeniósł się do seminarium duchownego w Lublinie, które ukończył w 1891 r. otrzymując święcenia kapłańskie z rąk bpa Franciszka Jaczewskiego, biskupa lubelskiego.

Jako wikariusz pracował w następujących parafiach: Luków (1891-1892), Piotrowina (1892), Garbów (1892-1894), Przesmyki (1894-1896), Ryki (1896-1898) i Biała Podlaska (1898-1900).

Następnie został proboszczem w parafiach: Górki (1900-1907), Cerańów (1907-1911), Wola Gułowska (1911-1912), Skierbieszów (1912-1913), Miastków (1913-1921) i Krzesk (1921-1922).

Z powodu na stan zdrowia prosił biskupa podlaskiego o przeniesienie na emeryturę. Jako emeryt przeniósł się z diecezji i mieszkał przez wiele lat w Bydgoszczy do 1935 r., a następnie w miejscowości Janówiec k. Gniezna. Na początku II wojny jako jubilat chciał powrócić do diecezji podlaskiej. Otrzymał zgodę biskupa i rozpoczął urzędowe starania u władz niemieckich o pozwolenie na translokację.

Jednak nie zdążył, bo na początku 1941 r. został aresztowany i osadzony w obozie koncentracyjnym w Oświęcimiu, nr 20314. Tam został zagazowany we wrześniu 1941 r. w grupie pierwszych więźniów uśmierczonych przy pomocy cyklonu B. Był to **najstarszy kapłan** diecezji podlaskiej, miał 73 lata i 50 lat kapłaństwa.

ARESZTOWANI I ROZSTRZELANI W INNYCH MIEJSCACH

Ks. JUSZCZYK MARIAN

Urodził się 3.07.1887 r. we wsi Łagisza, pow. będziński, syn Franciszka i Marii ze Stajnow, małżonków Juszczyk.

Do szkoły powszechnej uczęszczał w Łagiszy, a do gimnazjum w Częstochowie. Wstąpił do zgromadzenia księży pijarów, ale po półtorarocznym pobycie, tuż przed ślubami zakonnymi, wystąpił i w 1908 r. został przyjęty do seminarium duchownego w Lublinie, które ukończył w 1913 r., otrzymując święcenia kapłańskie z rąk bpa Franciszka Jaczewskiego.

Jako wikariusz pracował w Janowie Podlaskim (1913-1916). Został w 1915 r. delegowany jako zarządca tymczasowy do Terespoła, ponieważ ówczesny proboszcz wyjechał w ewakuacji wraz ze swymi parafianami do Rosji. Następnie był wikariuszem w par. Przemienienia Pańskiego w Łukowie (1916-1919).

Otrzymał samodzielne parafie Dołha (1919-1922) i Seroczyn Siedlecki (1922-1924). Wykazał tutaj wiele gorliwości duszpasterskiej i zdolności organizacyjnych. Mianowany został w 1924 r. proboszczem par. Wisznice i dziekanem nowoutworzonego dekanatu wisznickiego.

Po trzech latach został wiceproboszczem parafii Garwolin (1927-1928) przy ks. Wincentym Suprenie i dziekanem dekanatu garwolińskiego. Wkrótce został proboszczem par. Górzno (1928-1929). Ponownie wrócił do Garwolina jako proboszcz w 1929 r. i dziekan. Tutaj pracował do tragicznej śmierci 17.07.1942 r. Biskup ordynariusz darzył go zaufaniem i mianował w 1932 r. kanonikiem honorowym Kapituły Kolegiackiej Janowskiej.

Jednak w czasie wojny miał bardzo ciężkie warunki pracy wskutek różnych nieporozumień z parafianami, a także oskarżeń i podejrzeń o wspieranie i udział w ruchu oporu. Był ostrzegany przed mającym nastąpić aresztowaniem, ale nie brał tego na serio.

Niemcy aresztowali księdza, sędziego oraz rejenta z Garwolina dnia 17.07.1942 r. Wszyscy zostali wywiezieni z miasta i zamordowani przy drodze do Łuczniczy w kierunku Pilawy. Przyczyną aresztowania i rozstrzelania miała być podobno wieść, jakoby ks. M. Juszczyk miał organizować oddziały AK i być w nich kapelanem.

Ciało zamordowanego księdza zostało przeniesione na cmentarz do Osiecka i tam pogrzebane, a dopiero po wyzwoleniu pochowano je na cmentarzu w Garwolinie. Po latach gorliwej pracach na różnych stanowiskach w diecezji, położył swe życie, jako ofiara nazizmu, w 55 roku życia i 29 roku kapłaństwa.

Ks. NIEDZIAŁEK JAN

Urodził się 22.12.1907 r. w miejscowości i par. Żeliszew, pow. siedlecki, syn Aleksandra i Franciszki z Kanów, małżonków Niedziałek.

Szkołę powszechną ukończył w Żeliszewie w 1920 r., a następnie uczył się w Kolegium Księży Oblatów w Krotoszynie i tam ukończył 8 klas gimnazjalnych. Miał wstąpić do nowicjatu, ale się rozmyślił i za radą swego proboszcza wstąpił w 1925 r. do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim. Był jednym z najzdolniejszych alumnów, dlatego po dwóch latach w 1927 r. wysłany został do Rzymu, na studia specjalistyczne. Studiował na Uniwersytecie Gregorianum uzyskując w 1932 r. doktorat z filozofii i teologii.

Na kapłana został wyświęcony w 1931 r. przez bpa H. Przeździeckiego w katedrze siedleckiej. Zaraz po studiach został mianowany profesorem seminarium duchownego w Janowie Podlaskim. Był także prefektem alumnów 1935-1937.

Na początku okupacji hitlerowskiej, seminarium w Janowie zostało zamknięte, a profesorowie zostali przydzieleni do parafii. Ks. J. Niedziałek został mianowany drugim wikariuszem parafii Żelechów (1940-1941). Po roku ponownie wrócił do seminarium, które uruchomił bp Czesław Sokołowski w Siedlcach. Były to bardzo ciężkie czasy pracy bo wszyscy profesorowie mieszkali i pracowali w bardzo trudnych warunkach. Pełni także obowiązki kapelana Sióstr Teresek, i rektora kościoła Św. Krzyża w Siedlcach.

Zaangażował się w ruch oporu jako kapelan AK. Niestety podczas łapanek w pociągu na trasie z Warszawy do Siedlec zastał aresztowany w lutym 1943 r. Przewoził wtedy ulotki podziemne. Mimo, że zostawił walizkę, ale był w niej podpisany jego brewiarz i to było dla hitlerowców dowodem do zidentyfikowania księdza i aresztowania.

Przeszedł okrutne śledztwo w więzieniu siedleckim, gdzie proponowano mu wydanie członków AK. Mimo bicia i tortur nie zdradził nikogo. Przewieziony został na Pawiak do Warszawy i tam z grupą skazanych rozstrzelany dnia 12.02.1943 r. w Palmirach, a ciało pochowano w pobliskim lesie.

Miał 36 lat i niespełna 12 lat kapłaństwa. Oddał życie z ojczyznę jako patriota, obiecujący naukowiec i dobry wychowawca uczniów.

Ks. RYCKOWSKI ROMAN

Urodził się 9.10.1901 r. w mieście Węgrów, syn Jana i Tekli z Kostrzewów, małżonków Ryczkowskich.

Szkołę powszechną ukończył w Węgrowie do gimnazjum uczęszczał w Sokołowie Podlaskim i Węgrowie. Jako gimnazjalista był dwukrotnie powoływany do wojska, a były to czasy wojny polsko-bolszewickiej 1920 r. Służył dla obrony ojczyzny przez 10 miesięcy. Ostatecznie ukończył gimnazjum na kursach doksztalających dla wojskowych w Siedlcach i Brześciu w latach 1922-23.

Zaraz wstąpił do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim, które ukończył w 1928 r. otrzymując święcenia kapłańskie z rąk bpa Henryka Przeździeckiego, ordynariusz podlaskiego.

Jako wikariusz pracował w parafiach: Garwolin (1928-1929) i św. Józefa w Międzyrzeczu Podlaskim (1929-1930). Po tych wikariatach został mianowany administratorem parafii: Wola Osowińska (1930-1931), Sosnowica (1931-1934) i Rudno (1934-1940). Na tej ostatniej został rozstrzelany z grupą swoich parafian.

W pracy swej był porywczego i gwałtownego charakteru, przez co miał niekiedy kłopoty z wiernymi i kolatorami parafii, ale jako człowiek i kapłan miał dobre i troskliwe serce. Taką postawę okazał w par. Rudno podczas okupacji hitlerowskiej. Niemcy aresztowali wielu rolników z parafii i okolic za nieoddanie kontyngentu, grożąc im śmiercią. Proboszcz interweniował u żandarmów zapewniając, że zobowiązanie będą uregulowane. Nie słuchano księdza, polecając mu aby wrócił do siebie i nie interesował się sprawą.

Jednak ksiądz pozostał do końca ze swymi parafianami i razem z nimi został **rozstrzelany 30.05.1940 r.** w pobliskim lesie majątku Planta. Tam też został pogrzebany we wspólnej mogile. Dopiero podczas ekshumacji w 1945 r. odkryto szczątki 51 osób i rozpoznano ciało księdza po stroju duchownym. Wszystkich przeniesiono na miejscowy cmentarz w Rudnie i pochowani we wspólnej mogile.

Ks. R. Ryczkowski oddał życie ze swoimi parafianami nie opuszczając ich do końca. Miał 39 lat życia i 12 lat kapłaństwa

Ks. WEISS MARCELI

Urodził się 1.06.1870 r. we wsi Ciekcin, pow. pułtusi, diecezja płocka, syn Ignacego i Joanny z Błońskich, małżonków Weissów.

Nauki początkowe pobierał w prywatnej szkole Szumiły, potem od 1882 r. w I Gimnazjum Rosyjskim w Warszawie i na Pradze.

Do seminarium metropolitalnego w Warszawie wstąpił w 1888 r., które ukończył w 1894 r. otrzymując święcenia kapłańskie. Pracował w archidiecezji warszawskiej na wielu stanowiskach od czasu swych święceń do 1925 r., kiedy nastąpiło nowe rozgranichenie diecezji w Polsce. Wtedy to przyłączono do diecezji podlaskiej parafię Oleksin i jej ówczesnego proboszcza ks. M. Weissa. Chociaż mógł powrócić do warszawskiej diecezji wybrał i pozostał w podlaskiej.

W Oleksinie pracował do 1926 r., a potem otrzymał administrację parafii Wandów (1926-1928). Tam miał liczne przykrości i dlatego poprosił o przeniesienie do innej parafii. Został administratorem parafii Neple, gdzie pracował w latach 1928-1934. Tutaj poważnie zachorował i otrzymał urlop zdrowotny (1934-1936). Po urlopie zamieszkał, jako rezydent, najpierw w Komarówce Podlaskiej (1936-1939), a potem w Wojcieszkowie (1939). Jako proboszcz wykazywał wielką aktywność duszpasterską i organizacyjną szczególnie na polu działalności spółdzielczej i samorządowej.

Z braku kapłanów, został z dniem, 01.01.1940 r. mianowany administratorem parafii Lubień w dekanacie włodawskim. Tam, przez nacjonalistów ukraińskich kolaborujących z okupantem, został oskarżony o prowadzenie wrogiej działalności przeciw Niemcom. Jak mówili świadkowie, to prawosławni chcieli zająć kościół katolicki na cerkiew i usunąć kapłana. Dnia 14.01.1940 r. żołnierze niemieccy aresztowali proboszcza zabierając go pieszo w kierunku Włodawy. Radość okazywali prawosławni natomiast katolików rozpędzono.

Nie było znane miejsce pobytu księdza, a parafię przejęli prawosławni. Dopiero 5.05.1940 r. ktoś znalazł świeżą mogiłę, a w niej, jak się okazało były zwłoki ks. M. Weissa. Było do w lesie za miejscowością Wyrki w kierunku Włodawy. Pozwolono na pochówek na prawosławnym cmentarzu w Wyrkach. Dopiero po wyzwoleniu ciało księdza przeniesiono na cmentarz katolicki w Lubieniu.

Zginął tragicznie na posterunku duszpasterskim w trudnym okresie napięć narodowościowych i religijnych podczas okupacji mając 70 lat życia i 44 kapłaństwa.

Bibliografia:

Archiwum Diecezjalne w Siedlcach, Akta Osobiste [każdego z omawianych kapłanów];

Tamże, ks. Jan Zubka, *Męczeństwo duchowieństwa podlaskiego podczas okupacji hitlerowskiej 1939-1945*, Siedlce 1968 [maszynopis];

W. Jacewicz SDB, J. Woś SDB, *Martyrologium polskiego duchowieństwa rzymskokatolickiego pod okupacją hitlerowską w latach 1939-1945*, z. 4. *Kościół katolicki na ziemiach Polski w czasie II wojny światowej*, t. 6, Warszawa 1978, s. 349-364.

SPIS TREŚCI

Episkopat Polski

Dokumentacja małżeńska przygotowywana w Polskiej Misji Katolickiej w Anglii i Walii (PMK)	127
Opinia teologiczna komisji nauki wiary KEP w sprawie tzw. spowiedzi furtkowej	130
Oświadczenie w sprawie Konwencji Rady Europy CAHVIO	137
Komunikat z 368. zebrania plenarnego KEP	138
Decyzja w sprawie udzielenia dyspensy od obowiązku zachowania wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych	141
Decyzja w sprawie tzw. spowiedzi furtkowej	142
List biskupów polskich do kapłanów na Wielki Czwartek 2015 r.	143
Informacja o zmianie przepisów dotyczących zawierania małżeństw wyznaniowych ze skutkami cywilnymi	147
Komunikat Rady ds. Rodziny na 25 marca – Dzień Świętości Życia	154
Apel Prezydium KEP w związku z rozpoczęciem prac nad projektem ustawy o medycznym wspomaganiu prokreacji (<i>in vitro</i>)	156

Biskup Siedlecki

Dekret	165
Zaproszenie na rekolekcje kapłańskie	168
Dekret powołania Komisji Nadzorczej Caritas Diecezji Siedleckiej	170
Statut Caritas Diecezji Siedleckiej	171

Zmiany wśród duchowieństwa

184

Komunikaty Kurii

Komunikat Diecezjalnego Centrum ŚDM	185
Komunikat Diecezjalnego Duszpasterstwa Młodzieży	187
Komunikat Wydziału Duszpasterskiego	189
Zaproszenie na Radę Kapłańską	190
Zaproszenie do udziału we Mszy Św. Krzyżma	191

Zmarli kapłani

Ks. prałat dr Stefan Kornas (1933-2015)	192
---	-----

Dodatek

Komunikat Rektora Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II	198
Ks. Bernard Błoński, <i>Kapłani diecezji siedleckiej czyli podlaskiej. Zginęli w Oświęcimiu i rozstrzelani w innych miejscach</i>	199

ISSN 1230-7165

Wydawca:

Wydawnictwo Diecezji Siedleckiej

Unitas

08-110 Siedlce, ul. Szkolna 22

tel. 502 574 004

e-mail: wiadomosci@wydawnictwo-unitas.pl

Nakład: 1000 egz.

Redaktor naczelny: ks. dr Marek Paluszkiewicz

Numer zatwierdził: ks. mgr lic. Jan Babik, kanclerz